

Bogoljub

Maj 1937

*Mamica,
kako si pa danes
dobre volje!*

„Ali res srček? Saj sem pa tudi lahko vesela. Poglej, kako lepo je naše perilo!“

„Mamica, ali vedno tako lepo diši kadar se lika?“

„Vidiš, to pride od dobrega mila, s katerim vedno peremo. Tako snežno belo in prijetno dišeče postane perilo samo od Schichtovega terpentinovega mila!“

SCHICHT^{ovo}

TERPENTINOVO MILO

... in za namakanje Ženska hvala

Marija v božji naravi

5. V gorski cerkvi

*Med gorami,
skrita, strmo nad pečjo —
cerkev samotari
in Marija z njo.
Željno čaka,
da bi romar ljub in drag
ob samotni uri
njen prestopil prag.*

*Ob svetišču
raste rože divji cvet;
in čebela v cvetu
srka sladki med.
Divji gostje
v ozka okna sedajo;
divji so golobi —
v cerkev gledajo.*

*Žena v soncu
sredi belih tihih sten
sije nad oltarjem
kakor dan iskren.
Iz naročja
Materi se trga Sin:
Grem, da jih privabim
k tebi vrh planin.*

*Pridi, duša,
v sveti hram povasovat:
pridi, ljuba sestra,
pridi, dragi brat!
Stopi v cerkev,
kadar vene upov cvet,
in potópi verno
v materin se svet!*

*Ali v grobu,
ali v domu jo imej;
vedno svojo mater
med zaklade štej!
Ali plakaj,
ali z materjo se smej:
vedno vanjo vdano
kot v kraljico glej!*

*Sredi boli,
ali večnega miru
mati ne pozabi
svojega rodu.
Nje ljubezen
ne premine večni vek,
njeno pesem v tebi
spremlja večni jek.*

S. S.

Praznujmo v resnici Marijin maj

Dva meseca sta polna Marijinega imena in blagoslova: Maj in oktober. Vendar vse globlje in slajše razgiblje verna srca Marijin maj kakor Marijin oktober. Zakaj? Ker ima mesec maj toliko vabljivih trenutkov, kakor jih mesec oktober nima. V maju je svet napolnjen s petjem in cvetjem in s pomladnim soncem. Ali prav ta pestra vnanjost bi mogla biti nevarna in kriva, da bi bilo Majevo Marijino češčenje marsikdaj in marsikje le zgolj lepa vnanjost. »To ljudstvo me časti le z ustnicami, njih srce pa je daleč od mene!« bi mogla očitati tudi Marija nekaterim svojim častilcem.

Mnogi se bodo meseca maja, kakor Marta, veliko prizadevali, da ne bi zamudili nobenega šmarničnega jutra ali večera v cerkvi. Pri tem bodo pa čisto pozabili, da bi se poravnali in spravili v imenu Marijinem s svojim bližnjim, s katerim bivajo v isti delavnici in morda celo v istem domu in v isti družini.

V maju se bo pelo in slišalo toliko starih in novih Marijinih slavospevov, se bo govorilo in bralo toliko Marijinih govorov, da bo skoraj vsak božji hram živ angelski pozdrav: »Zdrava, milosti polna!« Poleg tega pa se bo le malokdaj izrekel in slišal pozdrav, ki je Mariji ljubši in dražji, ko vsak ustni slavospev: Odpustiti razžaljivcu in mu reči: »Odpuščam ti iz srca!« In še lepši pozdrav in najlepši slavospev: »V imenu Marijinem prosim odpuščenja.«

V maju bodo Marijini oltarji in Marijine podobe in Marijini kipi ozaljšani z vedno novim cvetjem in zelenjem, da se bodo naši oltarji in prezbiteri spremenili v rožne gredice. Ko bi se le tudi opravljive in obrekljive duše spomnile, da bi prinesle Mariji najlepših cvetov, da bi ozaljšale dobro ime, da bi popravile krivico, ki so jo storile bližnjemu na njegovi časti!

Marijin maj bo navdihnil mnogo src, da se bodo zganila v toplem čustvu, bo dvignil mnogo rok, da se bodo sklenile v molitvi; bo prebudil mnogo spečih duš, da se bodo zavedele svoje tihe nekdanje zveze z Marijo. Koliko pa jih bo ta mesec vstalo in vzrastlo v živo zavest, da smo prav po Mariji, naši nebeški Materi, dvignjeni v novo skupno družino: v kateri je Kristus naš prvi Brat in Gospod obenem? Koliko jih bo v maju z Marijo stopilo v nov življenjski prostor, v katerem se bo poslej izvrševalo vse njih mišljenje in hotenje, vse njih veselje in delo, vse njih molitve in pokore, vsi njih boji in napor, vse njih muke in zmage?

Kadar nas bo mesec maj dvignil in prenovil v pravem Marijinem duhu, tedaj se bomo zavedali, da pravi Marijin častilec: nikoli ne dela sam, nikjer ne trpi sam in ne živi in ne umrje osamljen. Povsod je združen s Kristusom po Mariji.

To je resničen Marijin maj.

A. V. M.

To povej!

V večji župniji so dobili novega kaplana. Bil je še le nekaj mesecev v dušno-pastirski službi. Sklenil je, da bo v vsaki zadevi vprašal za svet starejšega tovariša, katerega je močno spoštoval. Bližal se je prvi maj. Mlajši gospod je bil določen, da bo imel pri šmarnicah začetni govor. Z vso skrbjo ga je sestavil in spisal, nato pa pokazal tovarišu, da ga pregleda in kaj popravi. Tovariš prebere pazljivo ves sestavek, nato pa izreče svojo sodbo:

»Kar si hotel dokazati, se ti je izborno posrečilo. Iz jasnega dokazovanja se vsakdo lahko prepriča, kako veliko moč ima Marija, da nas lahko varuje in da nam lahko pomaga. Tudi to si dovolj umevno razložil, da smo vsi Marijinega varstva in pomoči potrebni. Toda zdi se mi, da je vse to dokazovanje odveč; kajti češčenje in ljubezen do nebeške

Mater je naše ljudstvo podedovalo že od svojih prednikov. Naš narod je povečini tako prežet z marijansko mislijo in z vdanim zupanjem do Naše Ljube Gospe, da je ni sile, ki bi mogla to ukoreninjeno ljubezen uničiti. Naša svetišča, naši oltarji, naši holmi z belimiličnimi cerkvicami, naše Marijine družbe in bratovščine, Marijini prazniki, Marijina božja pota po Sloveniji — vse to dovolj glasno priča, da je slovensko ljudstvo — marijanski narod.

Eno vprašanje me pa že dalj časa vznemirja: Ali je naše katoliško ljudstvo v celoti tudi danes tako vredno Marijinega varstva kot nekdanj? Jaz zase imam velike pomisleke. Zakaj? Samo par stvari ti bom omenil:

Preudari! Ali ni očitno protislovje, če med našim »marijanskim« narodom ni malo

takih, (celo nekateri starši so vmes), ki za Marijine družbe nimajo kar nobene dobre besede. Se blatijo in sumničijo jih, še smešijo one poštene fante in dekleta, ki si prizadevajo, da bi v varstvu Marijinem, v kongregaciji zavarovali svoje najdražje: svojo fantovsko in deklško čast, in da bi ostali krščanski značaji.

Kakšno spoštovanje in ljubezen do Marije morejo imeti ljudje, ki se spozablajo, da z žaljivimi priimki obkladajo svoje sovrstnike (sovrstnice) samo zato, ker imajo odločno voljo, da se odtegujejo površni, lahkomisljeni, posvetnjaški, zapeljivi in razuzdani tovarišiji in da se v šoli Marijini utrjujejo za nevarne viharje in borbe mladostnega življenja!

Pa še druge prežalostne zadeve, dragi tovariš, se moram dotekniti. Po moji sodbi je ni grše, podlejše in ostudnejše grehote, kot je znano tujejezično bogoskrunsko blatenje Boga samega in nebeške Matere, prečiste Device Marije. To satansko početje se je jelo širiti med preklinjevalce in bogopozabneže naših krajev po svetovni vojni; danes se je tako razpaslo, da je grozno. Kdo bi si bil kdaj mislil, da se bo slovenski človek, član »marijanskega naroda« tako globoko pogreznil, da bo s »svinjskimi« izrazi kradel čast prečisti in brezmadežni Devici! Če se kdo v svoji lahkomisljenosti spozabi in pade iz slabosti v katerikoli greh, smo pripravljene to opravičiti in zvreči na račun človeške slabosti. Ne morem pa umeti, da se more spozabiti naš slovenski človek in sicer tako, da psuje svojo nebeško Mater, ki jo časti in ljubi ves katoliški svet, saj je Marija naše zaupanje, naša srednica, naša pomočnica v življenju in smrti.*

Bogoskrunsko kletev, ta smrdljivi in strupeni snet moramo iztrebiti z naše zemlje. Vsi smo za to poklicani, če se hočemo nazvati Marijini otroci in biti deležni njenega varstva.

To, dragi tovariš, govori zlasti v šmarčnihih propovedih in kadar prilika nanese.

In še nekaj je za naše čase nujno potrebno. Kajne, kako dobro dé, če nas Slovence kdo pohvali, da smo tako goreči častilci Marijini. Ne smemo ugovarjati, da bi te pohvale nas plosno ne bili več vredni, četudi so nas bogoskrunski preklinjevalci že skoraj pripravili ob dobro ime. Prav zaradi tega smo pa dolžni, da vzdržujemo čast marijanskega imena tako v Marijinih družbah,

* Da bi javne molitve, ki jih opravljamo zdaj po vsakem blagoslovu pred Najsvetejšim v zadoščenje za omenjene bogokletnosti, imele vsaj ta uspeh, da bodo bogoskrunski preklinjevalci spoznali, kako globoko so zašli in kakšno sramoto povzročajo vsemu slovenskemu narodu. — Ur.

kakor tudi v cerkvenem, družinskem in zasebnem življenju. Kot posebno pripravno in lahko sredstvo imamo zlasti v prelepipobožnosti sv. rožnega venca. Čimdalje bolj se pa slišijo pritožbe, da se ta z obilnim blagoslovom in s številnimi odpustki obdarjena molitev — preveč opušča. Kje so blaženi časi, ko je bil rožni venec vsakdanja ali skoraj vsakdanja verska vaja po naših domovih in družinah!

Kraljica rožnega venca naj zavlada zopet in povsod po slovenskih družinah. Rožni venec naj spremlja našo mladino po vseh potih. Blagoslovljeni molek, ki ga naj ponese naš človek tudi v tujino, med versko mlačne in Cerkvii odtujene ljudi, bo vrvica, ki ga bo trajno vezala z Marijo, bo močna obramba verske zavesti in časten znak zvestobe do nebeške Matere.

Ko sem opozoril, ljubi tovariš, na nekatere senčne strani v našem verskem življenju, ne smemo pozabiti, da je Marija tudi pribežališče grešnikov. Toda povedati moramo, da sta med grešniki dve vrsti: v prvi so grešniki, ki bi se radi rešili svojega grešnega bremena; v drugi so pa oni nesrečniki, ki jih nobena reč več ne gane in hočejo v svoji gnilobi vztrajati. Prvi že uživajo Marijino zaščito in čutijo njeno ljubezen. Za druge pa moramo moliti, da bi jih milost božja razsvetlila, prešinila in ogrela in da bi se Marija v svoji nežni milini tudi nanje sočutno in milostno ozrla.

Tako, tovariš moj, skušaj svoje šmarčnihe govore usmeriti in s takimi mislimi preplesti, pa boš vzorno vršil dolžnosti poslanca Gospodovega v službi Marijini.«

In s tem je končal prvi kaplan svoje tovariško poučevanje. O molitvi rožnega venca pa naj nam vsem spregovori še sloveči cerkveni govornik, kanonik dr. M. Opeka s krepko besedo, ki jo je zapisal v svojih »Rimskih šmarnicah« na str. 32:

Sv. rožni venec je nekoč tudi po naših slovenskih domovih delal čudeže. Zjutraj in zvečer se je razlegal po hišah in družinah, in hiše in družine so bile napolnjene z blagoslovom: po njih je vladal mir, ljubezen, zadovoljnost in tiha sreča. Ali je še tako? Žal, da ni več tako... Utihnili so molitev sv. rožnega venca. Po meščanskih hišah skoraj popolnoma, po kmečkih domovih malo manj... Pa zakaj se potem čudimo, da je odšel tudi božji blagoslov in z njim vsa tolažba življenja? Vrnimo se k sv. rožnemu vencu — in vrnili se bodo k nam boljši časi!

Marija! Še v smrti ne bo nas strah, če rožni venec bo v naših rokah.

A. Č.

Gospod, pomagaj!

*Jezus, glej, kako me muči
malodušnosti vihar,
ne izpusti moje duše
s svojih svetih rok nikdár!*

*Lazarju si dal življenje,
zdravje vračal gobavim,
čuj še moje hrepenenje:
ves naj záte zagorim!*

*Magdaleni vse odpustil,
v duši si ji ustvaril raj,
kakor njej ljubezen močno,
Jezus, tudi meni daj!*

*Sam sem kakor drobna bilka,
ki že sáptica jo stré,
a ob Tvoji varni roki
in s Teboj premorem vse!*

S. M.

Ko pride Jezus prvič . . . *

V tvojem mesecu, o nebeška Gospa, zame dvoje prelepih doživetij. Prvo — tvoj šmarčni oltar, drugo še slajše — tvoj in moj otrok prvič združena v sladkem objemu nebeške skrivnosti.

Zato drhti moje srce pred teboj, o Gospa; srce zemske matere prosi Mater vseh mater: Kar je danes pomanjkljivega na mojem otroku, izpopolni ti sladka Posredovalka med Sinom in nami; izpopolni tako, da bo všeč Njemu in Tebi!

Pač ne znam in ne morem izraziti čustev vseh mater, ki so danes prvič spremljale svoje otročiče k obhajilni mizi, kajti vsaka struna ima poseben zvok, vsako srce posebne občutke. A to vem, da so se srca vseh teh mater zlila danes v eno samo prelepo harmonijo iskrene molitve: Naj bi ta drobna, mala srčeca ostala danes in vedno tako lepa in čista, kot so lepi in čisti beli cvetovi lilij in šmarnic na pomladni gredici!

Na tiste svetopisemske matere mislim, ki so na večer dneva prinesle svoje otročiče Jezusu, da jih je objemal in blagoslavljal. Presrečne matere! In vendar jih ne zavidam. Danes smo take presrečne matere me same. Tudi me smo pripeljale svoje otročiče k Njemu, ne samo, da jih blagoslovi, marveč da se popolnoma sklene z njimi in jih sprejme v svojo last.

Ko smo jih danes v zgodnjem majniškem jutru kitile s cvetjem, ali jim nismo govorile s srcem in z usti: Ljubi moj otrok, danes pojdeva k Jezusu! Prav k tistemu Jezusu, ki je v mrzli zimski noči ležal v revnem hlevčku na slamici in trepetal od mraza. Prav k tistemu Jezusu, ki ga je Herod preganjal, da je moral bežati iz domače hišice daleč v tuje kraje, in prav k tistemu Jezusu, ki ga je Judež izdal in so ga Judje pribili na križ, da je tam izkrvavel in umrl zate in zame in za

nas vse. Pod podobo belega kruhka se je skrtil in tam čaka, težko že čaka nate, detece moje, da te objame in pritisne na srce.

In to otroško srčece si zaželi k Njemu, da mu pove, da ga ljubi, da želi vse svoje življenje ostati njegov otrok, njegova dobra, krotka ovčka.

Ah, in srce matere si zaželi z njim vred k Njemu, zaželi z vso vročo prošnjo svojega srca: Naj bi — o Gospod — ostalo vedno tako kot je danes. Presladki Jezus, ne daj, da ti to drobno srčece postane kdaj mrzel, zapuščen hlev! Ne daj, da bi ti postal ta moj otrok Herod, ki bi te preganjal, ali Judež, ki bi te izdajal! O ne daj, ne daj, da bi te kdaj križal!

Če pride skušnjava, mu daj moč, da jo preмага; če pride tema, bodi ti v njej svetla luč; če pride bridkost bodi ti v njej sladko tolažilo.

In ko pride enkrat tisti poslednji dan, ki si mu ga določil, Gospod, naj bi mu ne bil v strah in trepet, ampak prelep, veliki dan nebeške svatovščine, ko bo to malo srčece, ki danes prvič utriplje na tvojem božjem Srcu, tudi poslednji utrip na tvojem Srcu dovršilo in se s teboj sklenilo!

O matere! Trnjeva so naša pota, a vendar danes, na ta prelepi dan vem eno: Kolikokrat sem se v tihih bolečinah morala pokorno ukloniti: »Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po Tvoji volji« — prav tolikokrat bo smela moja duša ob takih dneh kot je današnji, z božjo Materjo zapeti prelepo pesem »Magnifikat«: »Moja duša poveljuje Gospodu in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju; zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle!«

Ozrl se je na nizkost mojo in mi dal s slehernim izmed mojih otrok doživetij presladko nebeško gostijo, ki nas čudovito krepča v zemski revni in bridkosti in nas presladko preraja za večno življenje.

Bodi za te sladke dneve zahvaljen — moj Gospod!

* Sestavila in govorila gospa M. M. iz Kamenj v Prosvetnem domu (Boh. Bistrica) ob priliki akademije za prvoobhajance 24. maja 1936.

Naši odgovori

5. Marija bo pomagala.

Zadnjo nedeljo v aprilu je g. župnik Gregor oznanil začetek šmarnične pobožnosti.

»Le radi prihajajte k tej lepi pobožnosti,« je prigovarjal, »Marija vam bo vse vaše stopinje bogato povrnila in poplačala, vedno vam bo rada in z veseljem pomagala.«

Ljudstvo se je vračalo iz cerkve na svoje domove. Z njimi je šla beseda g. Gregorja. Padla je v srca poslušalcev in našla ondi svoj odmev, takega in takega. Kjer je vladala vera in jo je podpiralo zaupanje v pomoč od zgoraj, kjer je bila doma še zavest, da ubogi človeški otroci sami od sebe ne premorejo dosti ali pa nič — zadnje je še bolje povedano — tam je ta beseda padla na rodovitna tla, kjer pa je srca razjedal dvom, kamor se je vsedel napuh, tam pa so to besedo dobrega g. Gregorja sprejeli z brezčutnim srcem, če ne celo s posmehom.

Bilo je sredi maja. Tisto nedeljo je bral g. Gregorij besede pobožnega šmarničarja: »In Marija nas ne bo nikdar zapustila. Vedno je pripravljena nas poslušati, vedno pripravljena nam pomagati. To priča zgodovina svete Cerkve vseh časov in vseh krajev naše širne zemlje. Debele in obsežne knjige bi lahko napisala človeška roka, če bi hotela zapisati vse, kar je svet sprejel dobrega po Mariji...«

Tistega dne se je razhudil Traminčev Tone, češ da ima že dosti tega govorjenja in branja in pisanja. Njemu Marija še nikoli ni nič pomagala in mu tudi ne bo. Pa je tudi prosil ne bo. On že ve, zakaj.

»Ne pregreši se, Tone,« mu je prigovarjal sosed, »tako govorjenje je pa že preveč predrzno pa tudi pohujšljivo in grešno.«

»Ti boš mene učil! Kaj pa ti veš? Kje si pa še bil po svetu! Kdor po svetu gre, ta nekaj ve, kdor pa vedno le doma tiči, naj pa med nami kar lepo molči.«

Sosed je obmolknil. »No, pa mi ti povej,« se je ustil dalje Tone, »kdaj bi mi bila Marija pomagala? Kar sam naredim in kar sam zaslužim, to imam, od Marije pa nimam nič.«

»Seveda! Ti misliš, da ti bo Marija kar na dom prišla pravit, kdaj ti bo pomagala.«

»Nič takega nočem in ne pričakujem. Že sam vem, kdo mi pomaga, kdo pa ne.«

»Če bi ti ne bil že v letih, bi rekel, da je tvoja beseda otročja.«

»Zakaj?«

»Vidiš, naši otroci ravno tako govore, kakor ti. Toliko se prizadeva zanje mati in jaz ravno tako, da bi se naučili za šolo pravilno moliti. Dan za dnem jih učiva. Pa ga

vpraša v šoli gospod župnik, kdo ga je naučil. Ali veš, kaj mu pove? »Nobeden!« To je beseda njegova! Župnik mi je sam povedal. Torej nobeden! Oče nič, mati nič, vse naj ima otročaj sam od sebe! Ti si pa ravno tak. Vse sam! Bog — nič, Marija — nič, angel varih — nič — vse samo ti!«

Prav imate, sosedov oče! Nekateri res zahtevajo, naj bi jim ljubi Bog sam ali pa po svojih angelih vsak dan sproti sporočal, koliko jim je pomagal on sam in koliko so dosegli iz svoje lastne moči.

»Marija naj le pomaga, komur hoče,« je vpil skozi vas Petrinov France, »če res kaj more in zna! Jaz pa njene pomoči ne malo in nič ne potrebujem!«

»Francelj, ne vem, kako bo,« je pripomnila Draganova mati, »le bolj počasi govori in pripoveduj. Saj veš, da se zarečenega kruha največ sne.«

»Mene ne bo nihče učil! Že sam vem, kaj delam in kaj govorim.«

»Fant, ne pregreši se!«

»Zakaj pa ni Marija nesreče odvrnila od Tomanovih? Ali jim ni vse pogorelo? In vendar je vsa naša vas klicala Marijo na pomoč in še pol sosednje jim je pomagalo.«

»Seveda! Nalašč so zažgali, potem pa klicali le zaradi lepšega Marijo na pomoč. Ali se ne pravi to skušati Boga in Marijo? Sicer pa ni nikjer rečeno, da nas mora Marija obvarovati vsake nesreče. Ko ima pa sto in sto drugih potov, da nam lahko bolje in uspešneje pomaga.«

»Mati, vi nič ne veste.«

»Vi nič ne veste...« To je zadnja postaja in zadnje pribežališče vseh tistih, ki se čutijo premagane od katerekoli osebnosti na tej božji zemlji: od samega sv. očeta na prestolu sv. Petra v Rimu ali pa od zadnje hribovske mamice, ko je z močjo svojega zdravega razuma v kozji rog ugnala takegale »prosvetljenega« učenjaka, ki se je nalezil svoje nevere kdovekje, najbrž pa iz kakega plitvega spisa, ki je zagledal beli dan v listu ali v časopisu svobodomiselnega ali morebiti komunistovskega naziranja. In takim-le izgubljenim sinovom je sveta vsaka beseda na svetu, samo da ni ta beseda iz Katekizma, Svetega pisma ali iz kakšne druge cerkvene knjige.

* * *

Naši ljudje, ki niso dovolj previdni, berejo razne zmedene nauke, pa jih kaj kmalu sprejmejo kot prave, gotove in dognane resnice. Potem se pa še ponašajo, da so brali

take učene stvari, o katerih naš župnik in kaplan nikoli ne govorita. Rad priznam, da ne. Če bi govorila in učila tako, kakor pišejo taki listi, potem bi bila sleparja in ne dušna pasturja. Vsak vesten in previden katoličan bo poslušal to, kar uči sveta Cerkev in njeni služabniki.

Tudi Petrinov je završel to, kar mu je dala domača hiša, pač pa se je z vso vneto oklepal pavjega perja, ki mu ga je dala tujina. Završel je Marijo, norčeval se je iz domačih in sosednjih ljudi zaradi žive vernosti, kakor je vedel in znal. Starih ni premotil. Zvabil pa je za sabo Draganovega Toneta.

»Tone, Tone, kaj pa misliš!« mu je prigovarjal oče, in je z mehko besedo hodila okrog njega mati: »Tone, nikar! Ne bo dobro zate.«

Tone pa se je otepal in pral na vse pretege.

»Nikar ne bodite sitni, saj ni tako hudo, kakor vi mislite. Prijatelja sva in nerad se mu zamerim.«

Tone je bil eden izmed velikega števila tistih ljudi, ki bi zaradi ljubega miru in prijateljstva najraje vse prenesli in vse pretrpeli. Tudi če bi bil Petrinov hodil in skakal po njem, bi bil morebiti vse molče prenesel samo, da bi Petrinov nanj ne bil »hud«.

»Pa bi mu vsaj to povedal, da ne dela prav, kakor on vdeluje zoper Boga in zoper Marijo. Če sta res prijatelja, moraš to storiti.«

»Sem že poskusil, pa ne gre.«

»Pa še enkrat poskusi!«

»Ne bom več. Oni dan sem poskusil, pa mi je eno tako zabrusil nazaj, da jo imam za vse življenje zadosti.«

»Torej tako je z vajinim prijateljstvom! On sme tebe na račun prijateljstva pohujševati in kvariti, ti bi pa njega ne smel niti prijateljski zavrtniti.«

»Nič se ne bojta, oče in mati, prav nič me ne bo pokvaril.« Sem že toliko utrjen in močan, da mi Francetova beseda ne more škodovati.«

France je Toneta počasi zastrupljeval s svojimi nazori, a Tone tega ni čutil. Delal se je močnega, dopovedoval je sebi in staršem, da je že toliko podkovan v verskih zadevah, da se France zastonj trudi, če misli, da bi ga spravil na napačna pota. Toda kdor za smolo prime, se osmolí, in kdor hodi po blatu, ne bo prinesel iz njega čistih nog.

»Tone, pusti ga,« je ponovno prigovarjala mati. »To prijateljstvo s Francetom ne bo imelo dobrega konca.«

»Mati, kako ste neumni! Same strahove vidite. Čemu?«

»Skrbi me. Ti ne veš, kako me skrbi!«

»Ah, nikar no! Saj nisem otrok!«

Tone se je držal svojega prijatelja. Nekajkrat je poskusil zaradi matere, da bi šla s Francetom narazen, a France je imel vedno na jeziku pikro besedo, s katero je Toneta vščipnil, da je zbolelo prav tam pri duši. In tiste besede se je Tone zbal. Ni imel toliko možatosti, da bi si bil upal doprinesiti Mariji ali materi na ljubo le najmanjši del tistega, kar imenujemo z vsakdanjo besedo — žrtev.

»Marija naj le pomaga komur hoče,« se je tiste dni spet ustil Petrinov, »jaz si bom pa sebi.«

Bil je vroč poletni dan. Petrinovega je vleklo v vodo, da bi se malce ohladil. Ni bila tista voda Bog ve kako velika, hladna je pa bila. Komaj je stopil France v vodo, ga je že pograbil krč. Omahnil je. Ni se mogel držati pokonci, noge so mu odpovedale.

»Pomagajteeeeeee!«

Zategnjen klic je došel do vasi in nekaterim na ušesa.

»Marija pomagaj, Marija pomagaj!« se je zasiljalo vnovič.

In še: »Pomagajte! O, Marija pomagaj!« A vedno bolj pojemajoče. Ljudje so hiteli na kraj, odkoder so prihajali glasovi — prišli so prepozno. Potegnili so iz vode človeka, a človek se ni več ganil.

S strahom so ga spoznali: »Petrinov!«

»Utonil!«

»Mrtev!«

»Saj ni. Kdo je pa še v taki majhni vodi utonil?«

»Pa je vendar le res.«

»In kako je klical Marijo na pomoč! Ali si slišala, Pepa?«

»Sem. Pa še kako dobro!«

»Klical, klical — pa prepozno,« je resno pristavila Draganova mati.

Toneta je pa prijateljeva smrt močno pretresla. Nikjer in nič več ni imel obstanka. Hodil je zamišljen po vasi, dokler ga nekega dne ni zmanjkalo. Nikomur ni povedal, kam gre. Samo doma so vedeli, da namerava potrkati na somostanska vrata. Sprejeli so ga in ostal je tam do danes. Kot ponižen in skromen samostanski vratar služi Bogu in Mariji in mnogo moli in žrtvuje za dušni blagor svojega prijatelja. Zakaj morebiti je pa le dosegel milost popolnega kesanja, ko je v tistih zadnjih trenutkih klical Marijo na pomoč...

J. Langerholz.

Pesem majniški Kraljici

(Gregor Mali)

A. Čadež

mf

Vonj raz - li - va - jo cve - ti - ce, po - tok ti - ho žu - bo -
Pred ol - tar Ma - ri - jin tru - me ver - nih, glej, ča - stil - cev

mf

mf

ri, pe - sem maj - ni - ške Kra - lji - ce pre - ko ga -jev va - lo -
vro, sr - čne vse zvo - ni - jo stru - ne in z zvo - no - vi spev po -

mf

p

vi: Zdra - va, maj - ni - ška Kra - lji - ca, zdra - va, Ma - ti mi - lost -
jo: Zdra - va, maj - ni - ška Kra - lji - ca, ti - soč - krat po - zdravlje -

p *mf*

zadržano

na, bo - di zve - zda ti vod - ni - ca nam na po - ti do ne - ba!
na! U - pa - nje in to - laž - ni - ca bo - di v dnevih nam gor - ja!

f

Komunizem v luči papeževe okrožnice

Na praznik sv. Jožefa letos, je izdal sv. oče Pij XI. veliko okrožnico proti komunizmu. Prvi stavek latinskega besedila se začneja z besedama »Divini Redemptoris« (»Božjega Odrešenika obljuba razsvetljuje prvo stran človeške zgodovine«). Zato bo to znamenito papeževo pismo vedno nosilo ime Divini Redemptoris. Obstaja iz 82 odstavkov, ki so zgoščeni v pet delov: I. Zadržanje Cerkve spričo komunizma. II. Nauk in sadovi komunizma. III. Svetli nauk Cerkve. IV. Zdravila in pripomočki. V. Vodilne in pomožne osebe cerkvenega socialnega dela.

Zakaj je sv. oče objavil to velepomembno, dolgo pričakovano okrožnico prav na praznik sv. Jožefa? V predzadnjem odstavku sam odgovarja: »Veliko delo katoliške Cerkve proti brezbožnemu svetovnemu komunizmu postavljamo pod zaščito mogočnega zavetnika sv. Cerkve, sv. Jožefa. Sv. Jožef pripada delavskemu razredu. Trpko je skušal, kaj se pravi biti ubog, zase in za sveto Družino, ki ji je bil čuječ in ljubeč predstojnik; prejel je v varstvo božje Dete, ko je Herod poslal ponj svoje krvnike. Z življenjem popolne zvestobe v spolnjevanju vsakdanje dolžnosti je zapustil zgled vsem, ki si morajo služiti kruh z delom svojih rok, in je zaslužil ime Pravični, živ vzor krščanske pravičnosti, ki mora vladati v družabnem življenju.«

Nemogoče je v enem samem sestavku razgrniti pred Bogoljubove bralce neizčrpno bogastvo papeževe komunistične okrožnice. Naj podčrtamo za danes le najvažnejše misli drugega dela: Nauk in sadovi komunizma. Pozneje si bomo morali občečloveške in domače razmere še večkrat ogledati v silni luči tega vekovitega žarometa.

Ponovno poudarja vrhovni učitelj človeštva, da je komunizem, »če ga gledamo v prvem viru, duhovno, ne pa materialno zlo. Iz tega zastrupljenega vrelca tečejo v peklenški poslednosti vse gorostasnosti komunizma. In kateri je ta vir? To, da ljudje pretirano cenijo dobrine tega sveta«.

Nauk in sadovi komunizma.

1. Materializem.

Komunizem uči, da v resnici biva le snov, materija s svojimi slepimi silami. Rastlina, žival, človek so se čisto slučajno razvili iz materije in ni v njih nič nematerialnega. V komunističnem nauku ni prostora za Boga, ni razlike med duhom in materijo, ne

med dušo in telesom; zato seveda tudi ne pozna posmrtnega življenja.

Tudi človeška družba je le materija s posebnim obrazom. Končni cilj materialnega preobražanja pa je človeška družba brez razredov (kapitalistov, delavcev, meščanov, proletarcev). Zato je nujno potreben boj med razredi. Razredni boj z izrodki sovražstva in rušenja je v resnici križarska vojska za napredek človeštva.

2. Kaj je naredil komunizem s človeško osebo in družino?

Ker je človek le materija, seveda ni svoboden; ker ni svoboden, ni odgovoren za svoja dejanja, zato tudi ne more biti moralen. Človek ni več oseba v pravem pomenu besede, ampak je le kolesce v velikanskem stroju komunističnega kolektiva (skupnosti države). Spričo kolektiva, oziroma komunistične družbe, države, se posamezniku ne priznava nobena izmed pravic, ki jih ima človeška oseba že po naravi. Vsi ljudje so popolnoma enaki. Takih, ki bi imeli nad drugimi oblast, avtoriteto od Boga, ni. Tudi starši imajo le toliko pravic nad otroki, kolikor jim jih priznava družba. Komunizem seveda posamezniku tudi ne dovoljuje, da bi zase imel prirodne dobrine in sredstva proizvodnje, ker bi tako lahko zagospodoval drugim.

Ker človeško življenje ni nič svetega in duhovnega, zato sta tudi zakon in družina le stvar državljanske pogodbe, ki ima v vsaki dobi tako obliko, kakršen je takrat obraz gospodarstva. Zakon, ki bi se ne smel razvezati, je komunizmu nepoznana stvar. Prav zato je tudi ženo treba vreči v javno življenje in jo odtegniti domačemu ognjišču in negi otrok. Sploh pa starši nimajo pravice otroke vzgajati. To sme izključno le država; le če jim ta odstopi, se smejo starši pečati z otroki.

3. Zakaj se je mogel komunizem tako razširiti?

Komunizmu so že zdavnaj znanstveno dokazali, da je nemogoč, pa tudi vsak poskus, da bi se kje ustanovila resnična komunistična družba, se je neusmiljeno izjalovil. A kljub temu se je pogubni nauk razširil po vseh delih sveta. Zakaj? Zato, ker je bilo zelo malo ljudi sposobnih, da bi spoznali pravo naravo komunizma. Kakor nobena zmota, tako tudi komunizem ni brez drobcev resnice. To resnico pa znajo oznanjevalci komunizma tako spretno poudarjati in podčrtavati, da premotijo

tudi odlične duhove in narede iz njih apostole posebno pri mladih izobražencih (akademikih!), ki so še premalo poučeni, da bi spoznali zmote, ki se drže jedra komunističnega nauka. Voda za njih mlin je posebno tudi žalostna babilonska zmešnjava v kraljestvu znanosti, ki se je odtujila Bogu. Zlasti pa je liberalizem utiral pot komunizmu. Ni se treba čuditi, da se v svetu, ki se je že na široko razkristjanil, širi komunistična zmeta.

Širi se komunizem po široko razpredenem in zares vražjem načrtu, kakor ga svet morda še nikoli ni videl: Vse izhaja iz enega središča, ki se zna zelo spretno prilagoditi okolnostim pri različnih narodih; razpolaga z velikimi denarnimi sredstvi, z orjaškimi organizacijami, z mednarodnimi kongresi, s številnimi in dobro urejenimi silami; v svoji službi ima letake, časopise, kino, gledališče, radio, sili v šole in vseučilišča, tako da se strup neopazno vedno globlje zajeda v duhove in srca.

Tretji činitelj, ki široko-grudno pomaga, da se komunizem vedno bolj razprošira, je velik del svetovnega nekatališkega časopisja, ki se je zarotilo, da bo k vsemu temu molčalo. Ta molk je sad kratkovidne politike in rovarjenja raznih tajnih družb, kakor prostožidarjev, ki že dolgo skušajo porušiti krščanski družabni red.

Bridke posledice.

Ce našim svobodomislcem, komunistom in drugim borcem ljudske fronte spomniš ruskih, mehiških in španskih grozot, narede važen ali celo užaljen obraz: Saj to ni res; vse je sila pretirano. Zato je dobro, da je sv. oče v komunistični okrožnici zopet povedal vsemu svetu, da se na Ruskem, v Mehiki in zlasti na Španskem gode strašne reči. Pomisliti je treba, da se je Pij XI. v ta na-

Čudodelna podoba Matere božje

v benediktinski opatijski cerkvi na Montserrat-u na Španskem

men dal najskrbneje poučiti. Le na podlagi najzanesljivejših podatkov je v svet zaklical te strahotne obtožbe. Predobro je vedel, da bo posluhnil ves svet, zato mora biti ne samo vsak stavek, ampak vsaka besedica prej položena na zlato tehtnico.

Naj izpišemo samo nekaj stavkov!

1. Rusija in Mehika.

Tu se je komunizem trudil z vsemi silami (saj to odkrito proglašala), da bi porušil krščansko omiko in krščansko vero prav v teme-

Darove prinašajo
(Posnetek iz djakovske stolnice.)

ljih, da bi izbrisal vsak spomin nanjo iz človeških src, posebno pri mladini. Škofe in duhovnike so pregnali, obsodili na prisilna dela, ustrelili in nečloveško usmrtili; preproste svete ljudi so zato, ker so branili vero, osumili, grdo z njimi ravnali, jih preganjali in vlačili v ječe in pred sodišča.»

2. Grozote komunizma v Španiji.

Tisti, ki pri nas hrepene po sovjetskem rajju, pravijo: »Španske grozote so le krvavi izrodki bratomorne državljanske vojske. Ne more se pa to pisati na račun komunizmu!« Sv. oče, ki se je najnatančneje poučil, pa pravi: »V Španiji se je komunizem razvezal z besnejšo nasilnostjo. Porušili so ne samo to ali ono cerkev, ta ali oni samostan, temveč so le mogli, so hoteli razdejati vse cerkve in vse samostane in vsako sled krščanske vere. In to celo takrat, ko je šlo za najznamenitejše spomenike umetnosti in znanosti! Komunistična posebnost se ni zadovoljila s tem, da je morila škofe in tisoče duhovnikov, redovnikov in redovnic, posebno divjajoč proti takim, ki so se z večjo gorečnostjo trudili z delavci in ubožci; še mnogo večje število žrtev je naredila komunistična pobesnelost med svetnimi ljudmi vseh slojev. Le-te še zdaj — se lahko reče — vsak

dan more v trumah samo zaradi tega, ker so dobri kristjani, ali vsaj nasprotni komunističnemu brezboštvu. In to strahotno razdiranje se vrši s sovražtvom, barbarstvom in divjaštvom, ki bi vsak rekel, da je v našem času nemožne.»

3. »Vse to so nujne posledice komunističnega nauka, gospodarkega sistema, ki je brez vsakršne notranje zavore. Zavora je potrebna človeku, pa naj ga vzamemo kot posameznika ali kot takega, ki živi v družbi.« (S tem je lepo potrjena sodobnost Bogoljubove razprave: Ojačite zavore!)

4. Boj zoper vse, kar je božje.

Prvič v zgodovini smo pričeli boja zoper »vse, kar je božje« (2 Tes 4), boja, ki ga je človek hladno hotel in zavestno pripravil. Komunizem je po svoji naravi protiverski in ima vero za »opij ljudstva«.

To, kar je komunizem množicam obetal, je povečini ostalo le obljuba; zato si mora pomagati s terorizmom (strahovlado). Komunistični terorizem je »milijonom ljudi naložil suženjstvo«; v duhu tega terorizma sedaj v Rusiji bivši zarotniki in borbeni to-

variši pokončujejo drug drugega; in gotovo je, da ta terorizem trajno ne bo mogel zajeziti moralnega propadanja in tudi ne preprečiti, da se zgradba take družbe razruši.«

* * *

V štirinajstih dneh je sv. oče objavil nič manj kot tri obsežna, velevažna apostolska pisma: O položaju katoliške Cerkve v nemški državi, Proti brezbožnemu komunizmu in o Verski obnovi Mehike. Vse tri z značilnim

datumom: Tiha nedelja, sv. Jožef, velika nedelja. Tri okrožnice najvišjega učenika o zelo sorodnem predmetu: O državi, ki hoče biti bog, o državi brez Boga in o državi zoper Boga.

Sv. oče je povedal, da je ta tri pisma zamisljal v času, ko je bila bolezen najhujša, takrat ko so iz vseh delov sveta hitele proti nebu otroške prošnje, naj Bog mnogoizkušani Cerkvi še ohrani častitljivega poglavarja in neutrudljivega učenika božje resnice. J. Š.

Kako priti na Triglav?

Nič ne vem, kako se kaj bere tale »Bogoljub« pod nebom, ki se sklanja nad ozemljem od Triglava do »straže hrvaške« in »beneškega morja«, od Zilje in Logarske doline pa gori do »lūkove dežele« ter tja do Boča in Sotle. Upam pa, da jih bo na tisoče in tisoče, ki ga radi berejo. Med temi bravci jih bo pa zopet na tisoče, ki so si ob popolnosti, o kateri so do zdaj brali tu v »Bogoljubu«, mislili: »Triglav — prav, lepo! Ali povej nam vendar, kako priti na ta tvoj Triglav!« Dobro, danes in v prihodnje pa o tem!

Za v gore je treba predvsem zdravja in moči, zdravih nog, zdravih pljuč, zdravega srca. To je tako jasno, da ni treba še kako posebno dokazovati.

Zdravja in moči pa je prav tako treba tudi za na višave krščanske popolnosti. Baraba, cigan in suženj biti — to ni nič težkega in vse to ostane v ničavah. Ali preboriti se do višav krepkega, temeljitega krščanstva, do popolnosti — to morejo samo svobodoljubne, krepke, zdrave duše, samo junaki.

Toda ali veš, kaj je človek, če gre za krščanstvo in popolnost, po svoji Adamovi naravi? Stoprocentni invalid, šepavec, hiralec, dušna krevlja, dušni bolnik. Prašaj izvirni greh, pa ti bo to potrdil in jasno dokazal. Ali še premalo sem povedal: četudi ne bi imeli na sebi ran in boleznih izvirnega greha — do nebeških višav nadnaravnega življenja (in tukaj je popolnost doma!) more in mora dvigniti človeka samo Bog, človek sam iz svojih moči se ne more,

prav tako malo ne, kakor ne bo mogla in znala žival nikoli misliti, govoriti, brati, računati itd. Za vse to je treba razuma, ki ga pa žival nima.

Kaj pa — denimo! — če bi Bog žival tako kako preustvaril, da bi ustvaril vanjo in združil z njo razumno dušo? Potem — zakaj ne? — bi mogla misliti, govoriti itd. Tega seveda Bog pri živali ne dela, pač pa je naredil in dela nekaj podobnega s človekom. Kako to? Tako, da nam je dal pri sv. krstu tako rekoč drugo naravo, nas prerodil v otroke božje, nam dal posvečujočo milost božjo, nam vtisnil v dušo božje in druge krščanske kreposti, tako da smo postali po besedah Svetega Duha (2 Pt 1, 4) »deležni božje narave«.

Glej, to je prva moč, prvo zdravje — v posvečujoči božji milosti moraš biti. Potem nisi samo sin zemlje, nisi zgolj

*Vnebohod Gospodov
(Posnetek iz djakovske stolnice.)*

*Grob sv. Paskala,
zaščitnika častilcev sv. R. T. (God 17. maja.)*

človek, nisi samo iz duše in telesa, ampak: iz duše, telesa in — Sv. Duha, tedaj si kristjan in otrok božji.

Pa tudi to še ni zadosti: tako zelo smo dušni šepavci, hiralci, bolniki, invalidi in dušne krevlje, da tudi kot kristjani ne bomo mogli nikdar in nikoli spolnjevati božjih zapovedi, premagovati skušnjav, prilik in nevarnosti za greh in hoditi po potih krščanskih kreposti, če ne dobivamo od Boga naprej in naprej posebnih moči, ki se jim pravi: dejanske milosti. Te nas razsvetljujejo, da vidimo in spoznavamo lepoto, modrost, resničnost vsega božjega, ostudnost vsega protibožjega — nas krepé, vlivajo v našo voljo moči, da moremo premagovati težave na poti kreposti ter vse napade grehov in skušnjav — nam navdajajo srce z veseljem do vsega dobrega in s studom pred slabim in pa s srčnostjo na težavnem potu tega nadnaravnega življenja.

Res je, da je vsak človek ves v duhovnih ranah in boleznih, ali takele dejanske milosti so zanj zdravje in moč. Brez njih ne more človek nič, z njimi pa vse, z njimi se more povzpeti na najvišje višave krščanske popolnosti.

Kaj bomo zdaj rekli? Tole: Za na višave popolnosti je treba zdravja in moči — tako

smo rekli zgoraj. Tu spodaj pa pravimo: To zdravje, to moč nam pa daje edino le milost. Zdaj pa zavežimo vozle in recimo: Torej so mi za na te višave — pa naj sučem tole okoli in okoli, kolikor hočem — potrebne milosti!

Toda ne — vozle še ni popolnoma zavezan, ali bolje: treba bo še enega. Katerega? Takoj na zgorajšnji vozle se utrga namreč v duši misel in vprašanje: Odkod pa naj dobim teh milosti? Odgovor se glasi: Iz molitve — iz sv. zakramentov — iz daritve sv. maše. Zdaj šele bomo naredili pravi vozle, vozle iz več stremenov in rekli: Moram živeti kot otrok božji in pravi kristjan na zemlji — Bog mi zapoveduje tako pod kaznijo večnega pekla. Sam iz svojih moči mi je pa to popolnoma nemogoče. Da bi to mogel, mi je Bog dal nadnaravno življenje po posvečujoči milosti in mi določil v to dejanskih malosti: s temi se morem dvigniti do najvišjih višin krščanske popolnosti. Torej si moram iskati na vsak način teh milosti. Te milosti pa izvirajo zlasti iz treh studencev: iz molitve, sv. zakramentov in sv. maše. Zdaj pa zaveživa tole zadnjo resnico s prvo in narediva vozle: Moram krščansko živeti, torej neizogibno potrebno je, da molim, da prejemam sv. zakramente in da hodim k sv. maši. Ali pa takole: Za višave popolnosti je treba zdravja in moči, ki se jim pravi milost božja, ta se pa dobi v molitvi, v sv. zakramentih in v sveti maši. Torej kakor je gotovo, da je 2 krat 2 štiri — ne tri ne pet — prav tako gotovo je, da moram moliti, prejemati sv. zakramente in hoditi k sv. maši, kajti drugače je krščansko življenje, je krščanska popolnost čez in čez nemogoča.

Četudi pa je to za vsakega, ki ni kristjan samo po krstni knjigi, ampak tudi po svoji veri, popolnoma jasno, moramo vendar tole o molitvi, sv. zakramentih in sv. maši še prav posebej dokazati — saj se še danes prenekateri teh studencev boje kot vrag blagoslovljene vode.

1. Molitev.

Moliti moramo iz dveh prevažnih razlogov: iz tegale tukaj gori povedanega (ki si ga pa hočemo prihodnjič bolj od blizu ogledati) in pa še iz enega, ki ga hočemo danes bolj natanko razložiti.

Nekoč sem srečal komunistično žensko, ki je gredé mimo mene črnosuknježa zagodrnjala, pa tako, da sem jo moral slišati: »Samo moli pa moli in v cerkev pa spet v cerkev! — nikoli jim ni zadosti!«

Pa kaj samo ta! Danes smo tako napredni, da imamo telefon, radio, da kurimo z elektriko, prižigamo kar iz Italije luč v Avstraliji, imamo bubifrizure, nebotičnike, v raznih našiških aferah krademo in goljufamo kar na milijone — sploh: velemoderni smo. Pa kljub vsej modernosti jih je med nami še toliko, ki nosijo »cof«, kakor so ga nosili pred sto leti. Vkljub vsemu napredku so še vedno med nami ljudje starega kopita, ki govorijo, da je molitev samo za otroke in stare ljudi; če pa kak moški moli, da tak še pravi moški ni, ampak neko vmesno bitje, ki bi se mu najbolj prilegalo ime: mož-baba. Včasih so se po kmetih otroci igrali »cifra-mož«; prav takile neumni kmečki otroci so tisti, ki se še danes molitvi smejejo in globoko modrujejo, da je molitev prazna, samo izguba časa in nič več.

Kaj reči k tej cofasti, starokopitni nevednosti?

Četudi ti od molitve ne bi bilo nič posebnega pričakovati, pa že moraš moliti — zakaj? Zato, ker si stvar svojega Stvarnika ubogo omejeno bitje, ki si en sam živ in velik »vbógajme« svojega Boga in Stvarnika, z vsem, kar si in kar imaš. Človeško naravo imaš: svéta, neizbrisna dolžnost človeške ustvarjene narave pa je, da svojega Boga in Stvarnika priznava, moli, časti in slavi. Ta dolžnost je tako v zvezi z resnico, da imaš človeško, od Boga ti dano naravo, da te — če govorimo po človeško — še

*Nova kapelica na Pokljuki
(Glej opis „Naše slike“.)*

*Evharistični kongres v Manili:
Udeleženci poslušajo svetega očeta Pija XI., ki je govoril v vatikanski radiofonski postaji*

Pretrsljiva zgodba:

župnik Dioniso Gracia Laso (Santa Anna pri Badajozu na Španskem) opisuje z izrazom grozote na obrazu, kako so ga komunisti ujeli, vrgli v grob k nekemu okostnjaku in zaprli. — Po naključju so ga „beli“ rešili.

sam Bog ne more odvezati od nje. Kakor ne more biti, da Bog ne bi bil Bog, da ne bi bil Stvarnik vsega, kar je razen Njega, tako tudi ne more biti nikoli drugače, kakor da človek, umno ustvarjeno bitje, mora tega Boga častiti in slaviti.

Povej mi, ali more biti kdaj in ali bo kdaj, da bo veljalo: »Ne spoštuj očeta in mater! Ne ljubi jih, ne slušaj jih«? Ne res? — dokler so starši starši, otroci pa otroci, dotlej ne more biti drugače, kakor da jih otrok ljubi, časti, spoštuje in uboga. Prav tako tudi: dokler bo Bog Bog, človek pa človek t. j. od Njega, od Boga ustvarjeno bitje, tako dolgo mora človek Boga častiti, slaviti in moliti.

Ali ni torej res, kar smo rekli: Četudi ne bi imel od svoje molitve nič pričakovati, pa moraš pred Bogom na kolena. To zahteva od tebe že sama zdrava pamet. Če tega ne delaš, grešiš ne samo proti kaki božji zapovedi, ampak naravnost proti svoji zdravi

pameti, pa čisto na celem, to se pravi, da delaš nespametno, noro in neizrečno drzno.

Nasproti pa tisti, ki Boga moli in časti — ali dela pametno in modro? Pa kako — saj je to češčenje — poslušaj dobro! — čednost (krepost), ki je za tremi božjimi čednostmi najodličnejša, čednost bogoslužnosti.

Kaj pa je zopet to, boš vprašal. Saj sem mislil, da ne boš vedel. Poslušaj! Če govorimo o čednostih čistosti, ponižnosti, zmernosti, pravičnosti, ljubezni itd. itd., je treba vedeti, da so nekatere teh čednosti dragocenejše, finejše, odličnejše od drugih. Pa kako so čednosti razporejene po dragocenosti in odličnosti? Glej takole:

V prvi vrsti, čisto ob božjem tronu stoje tri božje čednosti

VERA, UPANJE in LJUBEZEN.

Takoj za temi ob vznožju božjega trona pa pride čednost

BOGOSLUŽNOSTI.

Zdaj šele pridejo — daleč doli proti nam in daleč izpod bogoslužnosti — druge krščanske čednosti, kakor

ČISTOST, PONIŽNOST, ZMERNOST, PRAVICNOST itd.

Ali vidiš, kje ima postavljen tron čednost bogoslužnosti! Ta namreč potem, ko je Boga spoznala, pada na kolena in ponižno poveljuje tega Boga kot najvišje, vsega češčenja tako vredno Bitje; priznava Njegov neskončno gospostvo nad ugobim ničem, ki mu je ime človek, in ga slavi in časti, ga zahvaljuje, ga prosi odpuščenja za žalitve in mu zadostuje, ga prosi milosti in vseh časnih darov, ker priznava, da

»prazno je delo brez sreče 'z nebes«.

Ali vidiš to zvezdo na nebu? Če si pameten, bo v tvojih očeh zlato zlato, diamant diamant, kamen kamen, črviv oreh pa črviv oreh. Saj me razumeš. Tudi med čednostmi, ki so sicer vse lepe in dragocene, so vendar nekatere dragocenejše, odličnejše od drugih.

Bogoslužnost torej mora biti, časti pa Bogá z molitvijo, torej mora biti tudi molitev. Če ne, je prazna vera, prazno upanje, prazna ljubezen.

Tolikokrat slišimo tožiti, da je naše krščanstvo tako plitvo — in res je! Med nami so menda neki bogoiskatelji, ki hočejo Boga šele iznajti. — Kaj bi ti rekel, povej mi, če ti bi kdo zaupal: Veš, jaz grem in iznajdem Ameriko? Drugi pravijo, da Boga — ne vem in menda celo sami ne vedo, kako — doživljajo. Tretji govoričijo kot o edino pravi

obliki vere in pobožnosti o verskem čustvo-
vanju, ki se jemlje bogve odkod v človeku:

Ljudje božji, proč z neplodnim igračka-
njem in oklenite se zdrave pobožnosti:

prvič: Z brezpogojno vero in ponižnim razu-
mom spoznajte Boga;

drugič: Priznavajte njegove neskončne popol-
nosti in njegovo neskončno veličastvo
nad nami;

tretjič: Občudujte to njegovo neskončno sla-
vo, potem pa

četrtič: Častite ga, molite ga, s privatno mo-
litvijo, z javno molitvijo, z daritvijo sve-
te maše, s cerkvenimi slovesnostmi, s
procesijami, po božjih potih, sploh z vse-
mi oblikami zdrave, od sv. Cerkve, edi-
no prave in nezmotljive učiteljice naših
ciljev in potov, zapovedane, ali vsaj odo-
brene pobožnosti.

Tole spoznaj in delaj po tem, pa si po-
stavil prvi temelj, na katerem sloni naša mo-
litev, pa si storil prvi korak proti višavam
popolnosti. Dr. And. Zdešar, C. M.

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucelj. — Dalje.)

BELA NEDELJA

Bela nedelja!

Škrjančki vriskajo v pomladnem jutru
otroške duše, ki blaženo slutí, da se ji spol-
njujejo velikonočne sanje!

Prvo sveto obhajilo! Nobeno
oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo, v nobe-
nega človeka srce ni prišlo, kaj svojega veli-
častva Bog razodene v nedolžni otroški duši!

Marička ne more spati, vso noč ne; za-
kaj srček ji polje preburno jutru in Zveličarju

naproti in blažena slutnja ji pretresa ubogo
malo dušico.

Vedno spet in spet se vzravna v postelji
in sklepa v srčnem hrepenenju:

Jezus tebi živim,

Jezus tebi umrjem,

Jezus, tvoja sem živa in mrtva.

Tudi Aram Bela ima nemirno noč. Saj
hoče jutri, na belo nedeljo, dobiti »takšno
hostijo« in ta naklep še v sanjah tako zapo-
sluje njegovo domišljijo, da večkrat plane po-
konci in zakliče »Kdo je?« Sele dolgo po pol-

*Udeleženske duhovnih vaj na Mali Loki
(15. — 17. februarja 1937.)*

V varni trdnjavi

Nedolžna zabava

noči zaspri in vidi v sanjah samega sebe v cerkvi, toda ne pri obhajilni mizi, temveč pred tabernakljem z vetrihom in dletom; grozljivo neprijetno zahrešče vratca ter se odpro in — tedajci pridejo orožniki s tropo policijskih psov. —

— — Aram plane kvišku, »bele ploščice« srfotajo čez oltar, pri priči še uide, da ga ne zgrabijo, in pride ves zasopel domov. Tu ga sprejme stud. iur. Vladislav in se mu roga: v desni drži dolg nož, z levo zgrabi malo Maričko za las: »Pokazal ti bom, kako se to naredi.« S temi besedami prereže deklici prsi in glej: v njenem malem srčku ji leži kakor v škatlici bela, bleščeča se hostija; zmagoslavno jo Vladislav dvigne in — že je tu policija.

Rogajoč se, skoči Vladislav skozi zadnja vrata na cesto, še vedno drži hostijo v roki in tedaj se zgodi nekaj strahovitega. Ljudje vzklikajo in poklekajo, psi in konji pri vozovih padajo v prah, drevje v nasadih se ruši z velikim truščem in vrste hiš se majejo, kakor da jih ziblje silen potres. — Vladislav beži po cesti, preganja ga hrušč podirajočih se stavb. — Reka se umakne nazaj in zvonik svetega Nikolaja se zruši za njim v prah. Begunec se povzpne gori na goro, visoko gori na vrh, in zmagoslavno se rogajoč drži kvišku hostijo — hostija sije kakor jutrnje sonce in zdajci — zdajci se gora zamaje, se strese v temeljih, stemni se — sodni dan je — —

Aram se zbudi in vstane, kajti ura je že šest in tam na oni strani smrči stud. iur. Vladislav kakor za stavo.

Aram gre v cerkev svetega Jakoba — tam ga nihče ne pozna — in sicer gre prav v prve klopi. Dal si bo položiti hostijo na suh jezik in jo bo potem spustil v knjižnico ali v beli robec.

Vse je mirno; samo dihanje mnogih ljudi prodira iz polteme semkaj do njega. Pri zidu še spovedujejo; sliši celo šepetanje in kako rad bi se Aram prirnil v bližino, toda — — ne preveč hkrati — pa še kdaj drugič!

Pri glavnem oltarju nažge neki mož z dolgim prižižalnikom sveče. In tam gre nekdo v beli srajci pred oltar. Ta bo pravi! Odpre tabernakelj, vzame iz njega velik kelih, ga drži z levo predse, z desno pa kaže ljudstvu nad kelihom nekaj belega in — — vse tako, kakor mu je bila povedala Marička —

Ljudje se usujejo k obhajilni mizi. — — Aram z njimi — za dva metra se je približal svojemu cilju, tedaj — — kaj je to! — Vroč val krvi mu udari v lica — togočno stisne zobe: Ljudje tam pri obhajilni mizi poklekajo in kleče prejemajo — —

Aram ne bo pokleknil pred tem — — ne more — v drugo ne nikdar več! —

Z ošabno, togotno kretnjo se okrene in odkoraka z visoko vzdignjeno glavo iz cerkve — nekaj jih za njim začudeno pogleda.

Zunaj kar zaškrtja z zobmi.

Odgnan!

Že drugič poražen! Pa — zapreke ga še bolj dražijo k drznemu boju! In Aram Bela ni človek, ki bi ostal na pol poti. — »Življenje in imenje za ta boj!«

Po poti ga srečujejo belo oblečene deklice, med njimi je tudi Marička. — Hvala Bogu,

še živi! In kako ji sijejo očke, toda tiho in čisto blaženo. — Lepa otroška vera — blažena utvara! — si misli Aram.

In na belem srčku se ji sveti zlat križec! Križec — za slovesnost prvega obh — In ta križec je — od Arama Bela! Ni to že tretji poraz?

Ljubko se dekletce prikloni in gre mimo. Doma dobi Aram dve pismi, eno od Noeme, drugo od Neruda, prostozidarskega mojstra »Zarje«.

Noema mu sporoča, da se bliža časniški koncertn dovršitvi, da namerava sama tam naložiti polovico svojega premoženja najmanj po sedem od sto in da bo umrla od hrepeneja po njem, če ne zaustavi skorajšnje svidenje, čeprav samo za mimogrede, te nesreče.

Neruda sporoča na kratko, da bo potoval bližnje dni zastran »višjih poslov« v Švico in ga mimogrede obišče. Pod podpisom, katerega sproščene črke skačejo kakor hudički, stoji NB: Le srčno na delo, smotreno in krepko! Naša pšenica čudovito klije!

»Jaz pa nimam ničesar sporočiti, razen porazov!« zaškrtla Aram z zobmi. — Toda preden pride Neruda, naj bo vsaj to delo dopolnjeno! Toda kako?

Če se zadeva konča s polomom, kakor se je v sanjah?

Te sanje — ah! Če bi zadevo izpeljal po kom drugem? Morda bi Vladislav?

Vladislav je moj mož!

Z odločnim sunkom vstane, stopi na mostovž in potrka pri sosedu:

»Čast, gospod Vladislav!«

»Čast! — Prosim, prosim!«

»Gospod Vladislav, nekaj bi vas prosil!«

»A — mi bo v izredno čast!«

»Hočete v četrti ure zaslužiti stotak?«

»Stotak? — V četrti ure? — Gromska strela! Je podoba, da ne cenite previsoko stvari tega sveta. — Kaj imate toliko denarja?«

»To je stranska stvar? — Hočete?«

Zdaj govori spet milijonarjev sin, odločni denarnik.

»Kaj pa naj bi?« poizveduje jurist po vseh pravilih previdnosti.

»Gospod Vladislav, mi daste besedo, da ohranite zadevo kot skrivnost, dokler vas ne odvezem?«

»Se razume samo ob sebi! Nate roko! — Torej na dan z besedo!«

»Rad bi imel tako — tako zvano hostijo!«

»Hostijo? — Nič lažjega od tega! Rečem kakšnemu mežnarju. — Za napitnino da Avstrijec še dvanajstnik iz trebuha — — —«

»Ampak, vedite: jaz bi rad »spremenjeno«, tako, ki je čezno že far izgovoril svoj zagovorček? — Saj me menda razumete?«

»Popolnoma! Menite to, kar imenujejo oni tako zvano »posvečeno hostijo!«

»Seveda, vprav to!«

»Hm! To je že nekoliko težavnejše!«

»No, — če bi jo prejeli pri obhajilni mizi?«

»Ah, saj res! — Tako bi se dalo! — Še lažje kakor ono drugo! — Toda — saj to lahko sami storite!«

»Sami veste: Jaz nisem katoličan! In tako bi lahko naredil kakšno nerodnost, ki bi zbodla v oči. — Ne bi morda vi —?«

»Stotak, pravite?«

»Stotak — v zlatu ali papirju!«

»Prav! Naredim! — Samo če mi tudi daste besedo!«

»Seveda! — Nate roko!«

»Dogovorjena! — Kdaj?«

»Prihodnjo nedeljo!«

»Prav!«

»Mi je čast, gospod Vladislav!«

»Čast!«

Aram sedi v svoji sobi in premišljuje togotno se smehljajoč pred se: strel je nabit, zdaj ne more več zgrešiti!

Tedaj potrka čisto rahlo na vrata.

»Noter! — Ti, Marička?«

Deklica sije vsa od blažene sreče, vendar ne vriskaje in vihravo kakor sicer; s čela se ji sveti svet sijaj dušne blaženosti, ki je je bila deležna.

In iz ljubeznivega obrazka se ji odraža rahel odsev bele oblekce in resne svežosti.

Na belem srčku pa se ji blesti zlat križec!

In z deklico je prišla kar cela reka hladčega pomladnega zraka.

»Gospod Bela!« reče tiho, boječ, pa vendar skoraj ne da bi se kaj premağovala. — »Moram vam nekaj povedati!«

Pri teh besedah se opre s kolenom ob blazinjak, objame z obema rokicama Arama okrog vratu in mu šepne v uho:

»Gospod Bela! Danes sem prvo sveto obhajilo darovala za vas!«

Nepričakovana, skoraj grozljivo neprijetna tišina!

Aram Bela je takoj pobledel, kakor da se je pravkar stresla zemlja. Kakor da ga prešinjajo še zadnje sanje, — kakor da prisluškuje še bobnenju podzemeljskih sil — — zre v praznino.

Nato pogolta:

»Prav, prav... že pridna!«

Vstane, vzame palico in klobuk in oddivja iz sobe.

Divja po cestah in ulicah in šele na dvornem vrtu se zave, kako brez smisla je vse to njegovo potovanje in vse njegove misli.

— — — darovala — — — darovala — — — da ima Cerber, peklenski pes, baje tri

glave — mi je bilo znano — — toda da so to angelske glave — — to mi je novo! — — Peklenska kača v paradizu se je morala pripaziti na vrat prvima dvema človekoma s kodrasto glavico čudovitega otroka, z angel-skimi nedolžnimi očmi se jima je morala pripaziti na vrat..! — —

Kaj ni to — moj — četrti poraz?

Meč!

Meč sem! Da odbijem kače truplo, da ostane samo še angelska glava!

Boj! — — —

Boj s hobotnico s sedmimi lažnivimi rokami — s sipo, ki barva vodo z blatom prazne vere, da iz zasede laže lovi ribe v kalnem, da omreži že nedolžno mladost!

Resnica! Resnica! Ti moj edini Bog!

Najvišji Kraljici

*Ko majnik se bliža
dolém in gorám,
najvišja Kraljica
najbližja si nam.*

*Zapuščaš svoj prestol
in stopaš na svet,
ki v čar je zeleni
in cvet ves odet.*

*Ko šmarnic se zvončki
priklanjajo Ti,
obenem zvonovi
poznavjajo Ti.*

*Pozdravlja Te petje
sred jasnih višav,
iz gozdov odmeva,
drobi iz dobnav.*

*In vdana ljubezen
kipi Ti naprot,
vsa srca Tvoj majski
proslavljajo god.*

Franjo Neubauer.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Začuda se je okrepiło zdravje svetega očeta Pija XI. Na veliko nedeljo je po slovesni sv. maši, katere se je udeležil osebno v baziliki sv. Petra, podelil »urbi et orbi« — rimskemu mestu in vsemu katoliškemu svetu — apostolski blagoslov. Prikazal se je v papeškem ornatu s tiaro (pokrivalo s tremi kronami) na glavi v loži na pročelju vaticanske cerkve. Tu se je najprej v kratkem nagovoru zahvalil velikanski množici (čez 200 tisoč ljudi), ki je bila zbrana na trgu sv. Petra, za simpatije in molitve med njegovo boleznijo, nato je pa izvršil obred svečanega blagoslova.

V kratkem namerava sv. oče sklicati konzistorij in imenovati več novih kardinalov. Med kandidati je tudi beneški nadškof Piazza, dalje nadškof Pizzardo, tajnik za izredne cerkvene zadeve.

Poleg okrožnice o komunizmu je papež v dneh okrog Velike noči objavil še dve okrožnici: eno, ki obsoja novodobno poganstvo v Nemčiji, in eno, ki daje pogum in tolažbo katoličanom v Mehiki. Okrožnica, ki govori o preganjanju krščan-

stva v napol boljševiski Mehiki, razgalja mehiški marksizem kot brezboštvo. Sv. oče se tudi zahvaljuje škofom in duhovnikom v Mehiki, da so vztrajali v najhujših časih in junaško prenašali največje žrtve. Laikom pa priporoča, naj se posvete reševanju nujno potrebnih socialnih nalog, da bodo za bodoče obvarovali deželo pred strašnimi preizkušnjami, kakršne so jo zadnja leta doletele.

Spokorna pot. Na veliki petek so bili dunajski moški katoličani povabljeni od KA k spokorni pobožnosti kakor lani. Od treh zbirališč so se bližali molče v lepih vrstah proti cerkvi sv. Štefana, ki so jo do zadnjega kottička napolnili. Med udeleženci je bilo mnogo mladih fantov. Kardinal Innitzer je v nagovoru pohvalil javno veroizpoved navzočih; povabil jih je, naj bodo vsekdar dejavni katoličani in vneti sotrudniki KA. S skupno pobožnostjo so nato završili spokorni dan.

Čez 100.000 mož. V noči po sredpostni nedelji so imeli v Amsterdamu holandski možje običajni obhod v spomin na evharistični čudež (13. marca 1345). Ker so pa v versko mešani deželi Holandski javne pro-

cesije v našem smislu prepovedane, se je razvrstilo sto tisoč navzočih mož v tihe skupine brez zastav in brez luči. Tudi glasno niso molili, pač pa vsak zase na tihem in sicer za odvrnjenje komunizma in novodobnega poganstva. Tihi obhod je napravil na vse globok vtis. Proti jutru so se dolge vrste porazdelile po cerkvah, ki so bile vso noč odprte. Tu so možje prejeli sveto obhajilo.

Svetovnosloveči »sveti teden« v Seville na Španskem. Narodni obredi in procesije velikega tedna so se izvršili letos pod varstvom »bele« vlade na posebno svečan način. Gledalci so prišli od vseh strani; mnogo je pa bilo tudi radovednih inozemcev, ki so hoteli biti navzoči pri pretresljivih zgodovinskih cerkvenih obredih.

Za ustanovitev katoliške univerze v Solnogradu se prizadeva zadnje čase agilni odbor z vso vnemo. Nabirke prostovoljnih darov in prispevkov rastejo. Tudi sveti oče je podaril 10.000 lir s pripomnjo, da je to zaenkrat prvi dar, ki naj bi za seboj potegnil tudi mnogo drugih darovalcev.

Nazaj k življenju Cerkve. Tolažbe polno je poročilo, da se je letos na 28 tehničnih in znanstvenih visokih šolah Francije 19.712 akademikov in takih dijakov, ki so že dovršili svoje študije, pismeno zavezalo, da hočejo spolniti velikonočno dolžnost.

Kdor ima srce na pravem mestu. Vsi škofje kalkutske cerkvene provincije so izdali skupen pastirski list o nevarnosti komunizma. Zapisali so tudi tale stavek: »Če bi bil komunizem in socializem samo ugovor proti slabi razdelitvi bogastva in proti socialni krivici, bi se mogel imenovati komunist in socialist vsak kristjan in vsak človek, ki ima srce na pravem mestu.«

»Tak« se imenuje novi katoliški list, ki ga urejuje češki filozof, konvertit R. I. Maly. »Tak« bo vodil borbo v prvi vrsti proti socializmu in komunizmu.

Za katoliško cerkveno glazbo je sklican mednarodni kongres, ki bo v dneh od 17. do 20. maja na pariški svetovni razstavi. Cerkevni skladatelji se bodo potegovali za nagrade, ki so določene za najboljša dela.

Ko pride resni trenutek... Bivši dolgoletni guverner jugoslovanske narodne banke, Jurij Vajfert, ki je bil med prvimi bogataši in znan kot glavni voditelj jugoslovanskih framasonov, se je pred smrtjo spravil s Cerkvijo, preklical svoje zmote in prejel svete zakramente. Javnost je o tem izvedela, ker je bil cerkveno pokopan.

Tudi drugod. V državo Bolivijo (severno od Argentine v Juž. Ameriki) je prišel novi apostolski nuncij Friderik Lunardi, ki je takoj izročil poverilna pisma prezidentu on-

dotne vojaške vlade, polkovniku Toro. Po nagovoru nuncija je rekel prezident: »Bolivijsko ljudstvo je močno verno, vzgojeno v vdanosti in ljubezni do katoliške vere, ki se je v toplem spoštovanju oklepajo družine in družbe.«

Hvaležnost? Iz Madrida izvemo, da je bil umorjen tudi pater Jožef Gafo, ki je vse življenje posvetil blagru delavstva; bil je svoj čas celo član poslanske zbornice.

Ko sovjetska kapitalistična vlada trosi denar — rusko ljudstvo strada in živi v raztrganih capah. Zdaj beremo, da hoče sovjetija nastopiti tudi proti katoliškim misijonom. Razkačila se je zaradi srečno izvršenega Evharističnega kongresa v Manili. Zato ima zdaj v načrtu velik film, ki mu hoče dati obrekljivo ime: »Inozemski misijoni kot sovražniki domačinov«. Za napravo tega obrekovanja in laži hočejo sovjeti žrtvovati 400.000 zlatih rubljev. Sovjetski kapitalisti to zmorejo. Gre jim v prvi vrsti za uničevanje vere, ne pa za blaginjo naroda.

Četudi se otesajo očitka, da si pripravila sovjetizem tla za nadaljnje delo na Češkem, se vendar ne da tajiti, da se čutijo nasledki lanskega mednarodnega svobodomiselnega kongresa v Pragi zlasti na kulturnem področju. Poslanec Hlinka je javno grajal, da romajo češki profesorji v Rusijo »zaradi kulturnih poizvedb«. Rekel je: »Čehi ne morejo ničesar dobiti v deželi, kjer je uničena vsa kultura in vlada barbarstvo.« Vpliv boljše vizma se pojavlja v čeških gledališčih, v slovstvu, v raznih svečanostih in drugod. Ne bo sreče!

Takih pa malo. Na vrhu 4000 m visokega orjaka Picco Nevada v chilskih gorah Južne Amerike je opravil duhovnik p. Manuel Fabrigas — sveto mašo za ozdravljenje svetega očeta Pija XI. Povzpел se je na to višino v spremstvu 7 bogoslovcev, ki so imeli s seboj prenosljiv oltar.

Pet novih župnij je ustanovljenih na Dunaju in sicer v krajih, kjer je gосто naseljeno delavstvo.

Sovjetski denar. Tako beremo: Iz Moskve pošljejo sovjeti vsako leto 6 milijonov dolarjev v Združene ameriške države. Tu imajo najetih 3000 plačanih govornikov, ki širijo komunistične zablode; tu podpirajo komunistične liste in lističe, ki jih je baje že okrog 600. Ko bi ti ljudje za dobro stvar toliko žrtvovali!

Tolažba v nesreči, ki je zadela velikonočni ponedeljek devet mladih, čvrstih Tržičanov pod Storžičem, kjer jih je pokopal silni snežni plaz, je zlasti za njih družine in za ves Tržič — dejstvo, da so bili ponesrečenci

vrli, dobri, pošteni krščanski občani. Bivši kaplan tržiški, sedaj konzultor skopljanske škofije, Viktor Zakrajšek je zapisal o njih v posmrtnici med drugim tudi to-le pohvalo: »Ljubili ste svojega Boga in ste se pri obhajilni mizi z njim krepčali. Ljubili ste svoje matere, ljubili svoj narod in se borili v delavskih organizacijah za krščansko prosveto, pravico in ljubezen... V Vaši družbi in v družbi Vaših prijateljev ni bilo nikdar slišati iz Vaših ust kletvine ali nespodobne besede; nikdar se v Vaši družini ni sramotila ženska čast, nikdar med Vami ni bilo pijančevanja. Ljubili ste naše planine, spoštovali ste jih in plemenito ste varovali njihovo dostojanstvo... Vaša mlada telesa so našla v belem grobu smrt, a Vaše čiste duše so se dvignile pred božje obličje. Vsemogočni Vam bodi milostni Sodnik; prepričani smo, da bo tudi dober Plačnik...«

Ljubljanska škofija. Za župnika v št. Jerneju na Dol. je prišel Jožef Anžič, dekan v Škocijanu. — Za duh. svetnika je imenovan J. Štrekelj, župnik v Blagovici in prodekan moravske dekanije. — Novi grobovi: V 73. letu starosti je umrl Fr. Rajčević, bivši župnik lučinski. V ljubljanskem Leonišču so mu zdravniki skušali podaljšati življenje z amputacijo od gangrene zastrupljene noge, toda opešano srce težke operacije ni preneslo. Rajni »Grivarjev gospod« — kakor so ga nazivali v rojstni župniji tratarski — je zadnjih 10 let opravljal službo božjo kot upokojenec v Vogljah pri Kranju. Bil je prava dobričina, ljubezniv do ljudi, usmiljen do bednih, blage volje med tovariši. Bog mu bodi plačnik! — V ljubljanski bolnišnici je o Veliki noči umrl zlatomašnik J. Kuna-
ver, bivši župnik na Golem. — Dne 2. apr. se je preselil v večno domovino Fr. Zupančič, župnik v Starem trgu ob Kolpi, kjer je služboval celih 30 let. R. i. p!

Lavantinska škofija. Postavljena sta kot župnijska upravitelja: Alojz Potrč, kaplan v št. Ilju p. T. — za župnijo pri Sv. Andražu, Anton Rataj, kaplan v Selnici o. D. za župnijo pri Sv. Danielu. — Nastavljene so bili kot kaplani: Al. Feguš v Slov. Bistrici, št. Kušar v Šmartnem pri Šaleku, Mih. Laura pri Sv. Benediktu, Ant. Vogrinc, pri Mali Nedelji, Al. Zolnir v Koprivnici, p. Hieronim Streminger, kapucin iz Ptuja, pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah. — Prestavljeni so bili gg. kaplani: Jan. Čokl iz Hoč v Selnico, Fr. Jager od Male Nedelje v št. Ilj p. T., Rud. Jerman od Marije Snežne v Hoče, J. Kranjc iz Apač k Mariji Snežni, Jož. Lampret iz Bistrice n. P. k Sv. Jakobu v Sl. g. z delokrogom pri Sv. Jurju v Slov. goricah, Martin

Petančič iz Dola pri Hrastniku v Vojnik, Lud. Prelog iz šmartna p. Š. v Dol z delokrogom v Hrastniku, Bogomir Pušenjak iz Vojnika v Apače, Jak. Sem od Sv. Benedikta v Sl. g. v Remšak z delokrogom v Ribnici na Poh. — J. Kupčič-Petin pri št. Danielu je vstopil v kartuzijanski red. — V pokoj je stopil M. Ocvirk, župnik pri Sv. Andražu in se naselil v Šoštanju.

Milost častitljive starosti. Med našimi duhovniki bodo imeli letos biserno mašo: Ivan Sušnik, stolni kanonik v Ljubljani; Janez Molj, upokojeni župnik (Kamnik); Anton Šmidovnik, župnik v Prečni pri Novem mestu. Zlato mašo bodo obhajali: Andrej Česenj, župnik v Podgradu; Janez Hladnik, dekan v št. Vidu pri Stični; G. Schiffrer, upokojeni župnik (Breg pri Kranju); Ignacij Zupanc, župnik v Predosljah; Janez Müller, župnik pri D. M. v Polju; J. Pokorn, upokojeni župnik (Breznica). — Štiridesetletnico škofovskega posvečenja po praznovanju (septembra) nadškof dr. A. B. Jeglič, ki je v 87. letu starosti, v 64. letu duhovništva in obenem starosta med duhovniki ljubljanske škofije. Dva meseca mlajši je Jož. Borštnar, upokojeni župnik (Moste-Ljubljana). — Najstarejši službujoči duhovnik ljubljanske škofije pa je svetnik Jos. Lavtižar, župnik v Ratečah, ki je sedaj v 86. letu starosti in v 62. letu duhovništva. Deluje še vedno kot pisatelj; letos je izdal četrto knjigo šmarnic: »Marijina božja pota v Evropi.« — Najstarejši slovenski duhovnik sploh pa je Matej Rebolj, upokojeni župnik, živeč v št. Vidu pri Vipavi; doma je iz župnije Kranj. Sedaj je že v 97. letu. — V Šenčurju pri Kranju živi upokojeni župnik goriške nadškofije, Blaž Grča, ki je v 92. letu starosti in v 66. duhovništva.

Mož dela, zgleden duhovnik. Med rajne je prištel odlični slovenski rojak Fr. Guštin, častni kanonik stolnega kapitlja v Trstu. Pokojni je bil dolgo časa kaplan pri Novem sv. Antonu. Poln dušnopastirske vne-me je ustanovil Mar. družbo za Slovenke in jo vodil več desetletij z velikim uspehom. Bil je pravi vodnik služkinj, ki so prihajale v mesto za kruhom. Za onemogle je ustanovil »Marijin dom«. Naj mu dobri Bog obilo poplača!

Slovenski novomašnik v Ameriki. 20. februarja je bil v Clevelandu posvečen za mašnika Franc Martin Baraga. Rodil se je v Ameriki, starši (oče mu je že umrl) so pa iz Cerknice.

Duhovna obnova. V dneh od 15. do 18. marca smo imeli na Viču duhovne vaje za fante in dekleta. Proti pričakanju je bila

cerkev vse štiri večere polna. Ob 8 je bil vselej primeren govor, nato litanije sv. Jožefa z blagoslovom. Govore je imel g. župnik sam in se mu v imenu fantov in deklet viške župnije toplo zahvaljujemo in ga prosimo, da bi se take duhovne vaje obnovile pred vsako veliko nočjo.

MARIJINE DRUŽINE

Puščice, ki padajo nazaj na strelce...

Kako hočejo zdaj pa zdaj ubijati spoštovanje do cerkvenih ustanov in verskih organizacij tudi taki listi in lističi, ki bi njih uredniki pokazali še užaljenost, če bi jim oponašali protiversko smer, razvidijo lahko bralci »Bogoljuba« iz notice, objavljene za Veliko noč v nekem ljubljanskem tedniku. Dotična notica se tako-le glasi:

»V »Bogoljub-u« je bilo javljeno, da je tudi Frankova hči stopila v Marijino družbo.« (Ni stopila, marveč je bila po predpisani pripravi cerkveno sprejeta. — Opaz. ured.) »Od tega se pričakuje posebnega blagoslova iz nebes za Frankove čete.« (Ker doslovno citiramo, jezikovnih napak ne popravljamo. — Op. ured.) »Ta teden pa je ta blagoslov nenadno izostal. Hudomušni jeziki pripominjajo, da radi tega, ker Mussolini in Hitler nista vsakega svojega vojaka vpisala v Marijino družbo. Šele, ko bo ta reorganizacija izvedena, pojdemo naprej — na Madrid.«

Dve sestri kongreganistinj pred poročni oltar. Na Prihovi pri Konjicah sta stopili v zakon Pušnik Marija, prednica Marijine družbe in njena sestra Ana, tudi iz Marijine družbe. Oba ženina sta brata Kuk Anton in Ignacij iz ugledne Kukove družine v Konjicah. Oba para je poročil brat obeh nevest g. Pušnik Jože, salezijanski duhovnik iz Radne; slovesno sv. mašo pa je opravil dr. Kuk Jožef, brat obeh ženinov, salezijanski duhovnik iz Veržeja.

Ajdovec. Naša deklinška Marijina družina je obhajala lani 35 letnico obstoja. Ob tem jubileju smo oskrbele lep kip Brezmadežne za društveni oltarček. — Blagoslovljen je bil na praznik Brezmadežne, ki je naš glavni praznik in smo se nanj pripravile s slovesno tridnevnicco. Imele smo ta dan tudi igro: »Moč čudodelne svetinje«, petje in deklamacije. — V družbi nas je lepo število: 100. Jubilantinj je 12. Shode imamo redno vsako drugo nedeljo v mesecu. Že naprej se jih veselimo in se jih tudi dokaj pridno udeležujemo. — Vsak prvi petek v mesecu imamo družbeno sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. Zvečer pred prvim petkom pa opravimo sv. uro v cerkvi. Evharistični, časniški in misijonski odseki vsi pridno delujejo. Število

izvodov »Bogoljuba« je naraslo letos od 39 na 45. Podobno tudi drugi dobri listi. Zato je poskrbel časnikarski odsek. Nadvse požrtvovalnemu in skrbnemu g. voditelju smo pa za vse iz srca hvaležne.

Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Tudi pri nas so nam v postnem času (22.—24. febr.) oskrbeli duhovne vaje. Nad sto deklet je bilo deležnih te izredne milosti. Gosp. voditelj iz Maribora (Drago Oberžan) je imel vsak dan tri primerne govore, v katerih nas je utrjeval za vztrajnost na marijanski poti. Priprava na dobro spoved je najboljša in neobhodno potrebna podlaga za veselo in neskaljeno delo v službi nebeške Vrtnarice Marije. Storile smo sklep, da hočemo živeti po sprejetih navodilih in biti drugim — luč. Čim več bo zatajevanja, premagovanja in naporov, tem lepša bo zmaga. Vse z Marijo in kakor Marija!

Vič - Ljubljana. Po plačilo k nebeški Materi je šla kongreganistinja Sušnik Francka. Na veliki četrtek smo zvesto članico in vneto častilko presv. Evharistije spremili na božjo njivo. Naj uživa v raju bogato plačilo tudi za vse vzgojno delo pri mladini, ki jo je zbirala okrog sebe. — Tovarišice Mar. družbe.

DUHOVNE VAJE

Odmev iz duhovnih vaj. Samo eno željo sem imela, da bi se tudi jaz enkrat udeležila duhovnih vaj. Končno se mi je to hrepenenje le uresničilo. Odzvala sem se vabilu za udeležbo pri duhovnih vajah v Domu Device Mogočne v Ljubljani. Nepopisne sreče in blaženega miru, ki se razlije v človeško srce ob takih tihih urah, mi ni mogoče popisati. Za nobeno posvetno dobrino bi ne zamenjala tega duhovnega veselja. Kako rada bi, da bi tudi druge spoznale vrednost duhovnih vaj. Vsem dekletom v Marijini družbi, pa tudi drugim želim enakega dušnega miru, kakor ga uživam zdaj jaz po duhovnih vajah. Pri poslovilni pesmi so mi privrele v oči solze veselja; obenem me je pa navdajala skrb, da bo treba spet nazaj med goljufivi svet. G. voditelj nas je tri dni vodil in učil, kako naj usmerjamo svojo življenjsko pot, da ne zgrešimo večnega cilja. Drage sestre! Čimprej morete, se odločite tudi ve za duhovne vaje. Ne bo vam žal! Kongreganistka.

Dneve sreče in notranjega veselja, ki jih je Gospod naredil — smo imeli v Novi cerkvi od 28. II. do 7. III. 1937. Prve tri dni so bile duhovne vaje za žene in dekleta, naslednje tri dni pa za može in fante. — Vsi govori g. voditelja p. Odila so bili tako sodobno in našim duševnim potrebam primerno sestavljeni, da celo našim možem in fantom ni bil noben predolg. Duhovne vaje je močno po-

vzdignilo tudi ljudsko petje. Sam g. voditelj nas je učil. Tiste dni smo bili res kakor eno srce in ena duša združeni v Bogu. Tudi naši možje in fantje so izrazili svojo pobožnost z navdušenim petjem, glasno molitvijo in prejemom sv. zakramentov. Bog daj, da bi tako tudi ostalo. Torej možje in fantje, vsaka prva nedelja je vaša. Vaša molitev naj bo glasna, petje naj bo ubrano; posebno številno pa se pokažite pri obhajilni mizi, pri kateri boste prejeli trdno oporo za svoje vsakdanje delo, težave in trpljenje. Isto kar možem in fantom, velja tudi našemu ženstvu: Naš pravi prijatelj je v tabernaklju. On nas neprestano vabi: Pridite k meni vsi, prav vsi, in jaz vas bom poživil...

Skrbimo torej, da bo Kristus vladal v naših družinah, posebno pa v naših srcih.

Duhovne vaje za učiteljice in uradnice v D o m u D e v i c e M o g o č n e, Lichtenthurn, bodo od 15. do 19. julija. Za d e k l e t a od 8. do 12. maja. Pričetek prvi dan ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina znaša 100 Din. Prijavite se na: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

RAZNO

Misijonski teden v Grobljah. V Misijonišču v Grobljah pri Domžalah bo od 13. do 20. junija 1937 misijonski teden. Ves tisti čas bo odprta velika misijonska razstava, ki bo nazorno kazala misijonsko delo, ki ga sv. Cerkve vrši v Afriki, Indiji in na Kitajskem. Posebna soba na razstavi bo posvečena spominu našega največjega misijonarja škofa Friderika Baraga. Obiskovalci razstave bodo imeli tudi priliko videti poseben misijonski film. Na programu so tudi zanimiva skioptična predavanja. V nedeljo, 20. junija pa bo misijonski manifestacijski dan. Ob 9 bo maša na prostem, nato veliko misijonsko zborovanje, deloma posvečeno tudi Baragovi svetniški zadevi. Popoldne bo slavnostna igra na prostem.

Misijonišče kot središče slovenske misijonske propagande je gotovo najbolj primeren kraj za velike narodne misijonske prireditve. Tudi prometne zveze so zelo ugodne. Polovična vožnja zaprošena, prav tako za postanek vlakov v Grobljah.

Naj bo ta prireditev častna zadeva slovenskega naroda. Vernost naroda se meri tudi po tem, koliko se zanima za misijonsko delo sv. Cerkve. Pokažimo, da hočemo biti tudi Slovenci misijonski narod!

Naše slike. Kapelica na Pokljuki je bila sezidana lani in sicer s prostovoljnimi prispevki povečini ljubljanskih dobrotnikov. Blagoslovljena je bila 13. septembra 1936. Posvečena je sv. Antonu puščavniku kot zaščit-

niku domačih živali. Kapelica spada v župnijo Koprivnik v Bohinju in bo tudi od tam oskrbovana.

Na Pokljuki so tri planine, katerih najbližja je uro hoda oddaljena od župnijske cerkve. Na teh treh planinah prebiva čez vse poletje okoli 50 ljudi, ki se težko udeležujejo (oziroma se sploh ne morejo udeleževati), nedeljske službe božje. Poleg tega je ondi skozi vse poletje mnogo letoviščarjev, domačih in tujih, ki se povečini tudi niso udeleževali nedeljske službe božje zaradi oddaljenosti (Koprivnik je oddaljen eno uro od Pokljuke — hotela). Posebna ovira za te prebivalce (letoviščarje) je tudi to, da je nedeljska služba božja na Koprivniku ob 10. uri in morajo udeleženci ob največji vročini s Koprivnika nazaj na Pokljuko.

Z ozirom na to je kapelica na Pokljuki zelo potrebna in je z njo splošni želji domačinov in letoviščarjev ustrezno.

Kapelica je popolnoma opremljena in pripravljena za službo božjo.

Načrte je izdelal in delo nadzoroval univerzitetni profesor inž. g. Ivan Vurnik, prispevke je nabral pa g. M. Humek.

DOBRE KNJIGE

Šmarnice: Marijina božja pota v Evropi. Četrta knjiga. Spisal Josip Lavtižar. V Ljubljani 1937. Založil pisatelj, Rateče-Planica na Gorenjskem. Natisnila Jugoslov. tiskarna v Ljubljani.

Gospod svetnik Lavtižar bo imel med šmarničnimi pisatelji častno mesto, saj je s to knjigo dovršil izredno lepo, poučno, za naš dušni napredek koristno, za češčenje Marijino bodrilno zgodovinsko delo. Opisal je vsa naša božjepotna in tudi druga važnejša Marijina svetišča ter vse povezal s prisrčnimi nagibi in navodili za Marijino češčenje.

V vseh štirih knjigah je opisanih 60 slovenskih, 10 hrvatskih, po 3 poljska, češka, ruska, 17 nemških, 13 italijanskih, 6 španskih in 2 portugalski svetišči.

Kar je g. pisatelj zapisal (str. 25) o ĩJanezu Volčiču, ki je širil Marijino slavo tudi s spisovanjem šmarničnih knjig, to velja tudi o njem: »Poleg tega pa ni položil peresa iz rok.« (G. pisatelj je v 86. letu starosti, pa še vedno vodi kot skrbni župnik svojo versko občino.) »Skoraj ne morem umeti, kje je dobil pri obilnem dušnopastirskem delu še dovolj časa, da je napisal toliko knjig svojemu narodu. Razen štirih knjig »Šmarnic« — je izdal še veliko drugih slovstvenih del...

Naj Marija, naša dobra Mati, obilo nagradi gospoda pisatelja in vse, ki bodo poslušali ali pa brali njegove šmarnične sestavke!

Obredni priročnik. Sestavil Anton Luskar, salezijanec. 1937. Založila »Družba sv. Mohorja« v Celju. Cena broš. 30 Din (za nečlane 40 Din).

Bogosluzna opravila, obredi pri sveti maši in drugih liturgičnih dejanjih, so stvari, ki živo posegajo v naše versko življenje. Bolj ko se vanje poglobimo, bolje je in z večjo koristjo se bomo udeleževali javne službe božje. Pa je znanje v tem oziru med našim ljudstvom še dokaj nepopolno. Zato tem iskreneje pozdravljamo slovenski obredni priročnik, ki nudi potrebno liturgi-

no znanje ne le duhovnikom, bogoslovcem in cerkvenim služiteljem, marveč prav vsem, ki žele spredeti v umevanje cerkvene liturgije. Ko bi bili sprejeti v knjigo tudi obredi sv. zakramentov, bi bilo vernikom še bolj ustrezno.

Pohvalno omenjamo, da se je pisatelj močno potrudil za točno izrazoslovje, ko vemo, da ima slovenski liturgični jezik nekatere težave. Tako n. pr. uporablja pisatelj za »pateno« (zlati plošček na kelihu) pristno slovenski izraz »plitvica«, ki ga nova šolska »Liturgika« še ne pozna. Pri nekaterih izrazih bo treba še premisleka, da se ustvari enotnost pisanja: »Maša zadušnica« (hrv.) je po našem vsaka maša, ki se daruje za rajne; če je v črnem plašču, pa pravi naš narod samo »črna maša«. Za »Najsvetejše«, četudi je v rabi menda v vseh jezikih, naj bi se uvedla označba »Jezus v sv. R. T.«, da pravilno izrazimo bistvo najsv. Zakramenta. (O tem je bila pred časom v nekem kateh. listu posebna razprava.) »Poklekniti« v pomenu »pripogniti desno koleno do tal«, ni do cela pravilno, če ne pristavimo »na eno koleno«. Če rečemo »pokleknite«, bodo verniki pokleknili na obe koleni in dalje klečali. Zediniti bi se bilo treba, ali pišemo »oljika« (oljka), ali evangelijski namesto »evangelijski« i. dr.

Knjiga je vsekakor velik napredek v našem cerkvenem slovstvu.

Devetdnevica na čast Sv. Duhu. — L. 1897., 9. majnika, torej pred 40 leti je papež Leon XIII. izdal znamenito okrožnico o češčenju Sv. Duha »Divinum illud munus«.

V tej okrožnici je sv. oče naročil vsem škofom, da naj na vso moč pospešujejo češčenje Sv. Duha, ki je poslan Cerkvi, da jo varuje vsake zmote in da po njej prenovi obličje zemlje.

S to okrožnico je papež tudi zapovedal, da naj se po vseh duhovnijah katoliške Cerkve opravlja binkoštna desetdnevica na čast Sv. Duhu za zedinjenje vseh narodov v Jezusovi Cerkvi.

Prav zato, da bi nudili vsem, ki ljubijo premišljevalno molitev, mal pripomoček h globljemu spoznanju in češčenju Sv. Duha, so kleriki Misijonišča v Grobljah priredili knjižico: »Devetdnevica na čast Svetemu Duhu«. Ima deset premišljevanj; naslanjajo se na besedilo sekvencije »Pridi, Sv. Duh«, ki se bere pri sv. maši na binkoštni praznik in skozi celo osmino.

Zelo jo priporočamo samostanskim družinam in tudi posameznim gg. duhovnikom in drugim pobožnim vernikom, ki radi premišljujejo o Bogu, ki nas je posvetil.

Naroča se pri »Upravi kat misijonov«, Groblje - Domžale. Stane 2 Din.

M. Elizabeta O. S. Urs. Srčni rubini svete Terezije Det. Jezusa. Drugi natis. 1937. Založil jugoslovanski uršulinski provincialat v Ljubljani. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Najbolj se bomo prikupili ljubljani svetnici, če ponavljamo znani zdihljaj: »Sveta Terezija D. J., izprosi nam milost, da bi mogli Boga tako ljubiti, kakor si ga ti ljubila!« — Kako se v nemajmo za ljubezen božjo, o tem najdemo zakladnico vzpodbudnih nagibov in ognjevitih kresal v tej knjigi. »Vse za Jezusa!« ti zveni iz vseh strani. Kako to, da je Terezika tako hitro dosegla milost oltarja, nam bo jasno, če prebiramo »Srčne rubine«. Tu izavimo, kaj je nežno redovnico tako poveljčalo: »Božjemu Srcu, ki prekipeva ljubezni, sem dala vse, in zdaj lahko rečem: Ničesar nimam kot svoje edino bogastvo: da ljubim.« Pod vodstvom svete M. T. bomo vršili tudi mi svojo nalogo, ki je vsem skupna: da Boga spoznavamo, vanj upamo in ga ljubimo nad vse. Zato bivamo na zemlji, to je naš poklic.

PROŠNJE IN ZAHVALE

V. R. iz Pake se zahvaljuje imenom cele družine Devici Mariji na Brezjah za rešitev v nevarni bolezn, ko je bila vsa zdravniška pomoč zaman in ni bilo več upanja, da bi naravna sredstva pomagala. — A. V. se zahvaljuje zaradi obljube Bogu, Mariji, sv. Tereziji in škofu Baragu za povrnitev zdravja. — F. Z. Vransko, se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Antonu za najdeno stvar. — Alojzija Kocjan — Sežana, se zahvaljuje sv. Antonu Pad. in sv. Tereziji Det. J. za pomoč v hudi gospodarski stiski in sv. Ani za izboljšanje zdravja ter se jim še naprej priporoča. — A. Č., Rogaska Slatina, se zahvaljuje presv. Srcu Jez., Devici Mariji, služabniku božjemu A. M. Slomšku za vrneno zdravje. — Zahvaljujem se presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J. in čast. škofu A. M. Slomšku za uslišano prošnjo in se v več zadevah še prisrčno priporočam. A. J.

F. S. priporoča sestro in sebe presv. Srcu J. in M. za zdravje in božji blagoslov.

ODGOVORI

E. M. članica Mar. družbe: Vaša vprašanja se nanašajo večinoma na razne obljube.

Odgovor: Skušnja uči, da je mnogo tega, kar imajo nekateri za obljubo, le navaden sklep, ki se loči od »zaobljube«. »Zaobljuba je Bogu dana obljuba (obêt), s katero se pod grehom zavemo, storiti kaj takega, kar je Bogu všeč.« (Katekizem vpr. 196). — Zaobljube morajo torej biti premišljene. Kdor se z zaobljubo zaveže v važni in veliki zadevi, bi smrtno grešil, če je ne izvrši; v mali stvari zaobljuba veže samo pod malim grehom. Zaobljuba pa ne veže več, če se razmere tako spremenijo, da se za te spremenjene razmere gotovo nismo hoteli pod grehom zavzeti. — Kdor ima v teh stvareh kakšne dvome ali pomisleke, naj jih razodene spovedniku.

Ista: Ali dnevne molitve, ki jih pravila Mar. družbe naročajo, vežejo pod grehom?

Med pravili je tudi določba, ki veleva, naj M. družabnik jutraj in zvečer odmoli trikrat »Zdrava Marija...« in enkrat »Pod tvoje varstvo« ali katero drugo molitvico. Kakor pri bratovščinah, tudi v tem primeru ni obveznosti pod grehom. Vendar je pa ta nezatna naloga zelo važna; člani Mar. družbe se vsaj s to malo versko vajo vsak dan opomnijo, da so Mar. otroci in da naj žive vsekdar z Marijo in kakor Marija.

(Glede rožnega venca velja: Ravnajte se po načinu, ki je pri nas v navadi.)

R.: Moti me, da v peti prošnji očenaša tako rekoč sebe postavljamo za mero, po kateri naj bi nam bil Bog milostljiv, ko prosimo: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!«

Vaša razlaga ni pravilna. Jezus nas je hotel s to prošnjo obenem poučiti, da moramo priti pred vsodobrega nebeskega Očeta v duhu sprave do vseh razžalivcev. Sprava z bližnjim, če smo bili sprti, v jezi ali sovraštvu, je pogoj, da smemo upati pri Bogu milost in odpuščenje lastnega zadolženja in oproščenja kazni za greh.

Mesečne pobožnosti. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli na čast M. b. dobi vsak dan 300 dni odp., enkrat v m. p. o.

Sestredeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor 6 nedelj po vrsti prejme sv. o. in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na č. sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne prejel sv. o., bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimerneje je, s pobožnostjo pričeti 16. maja. Zadostuje spoved, opravljena vsakih 14 dni; kdor pa sv. o. prejema skoraj vsak dan, ni vezan na določen čas glede spovedi.

VSEBINA: Pesnitev: Marija v božji naravi: 5. V gorski cerkvi. (S. S.) — Članki: Praznujmo v resnici Marijin maj. (A. V. M.) — To povej! (A. Č.) — Ko pride Jezus prvič... (M. M.) — Naši odgovori. 5. Marija bo pomagala. (J. Langerholz.) — Skladba: Pesem majniški Kraljici. (A. Čadež) — Komunizem v luči papeževe okrožnice. (J. S.) — Kako priti na Triglav? (Dr. Ant. Zdešar, C. M.) — Listek: Soncu naproti. (Aehermann-Pucej.) — Dve pesni. — Iz življenja Cerkve. Mar. družine. Razno. Odgovori. Dobre knjige i. dr. 10 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za maj 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Vstrajno zatekanje k brezmadežni Kraljici miru. | Kralj, v katere še niso mogli priti misijonarji.

Mesečni zavetnik: Gregorij, papež (25.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Sobota	Phillip in Jakob, ap.	Milosti šmarnične pobožnosti	Ljubljana, stolnica	Libeliče
2	Nedelja	5. pov. Atanzij	Blagoslov na polju Slovenska Katoliška akcija Rešitev časnega in večnega ognja Svoboda sv. Cerkve. Sv. oče Hrepenenje po nebesih Izpeljava našega konkordata Zmaga nad brezbožstvom	Trebelno	Ojstrica
3	Poned.	Najdba križa		Sv. Križ pri Litiji	Crneče (S. Križ Dr.)
4	Torek	Florijan, muč.		Kamna gorica	Dravograd
5	Sreda	Pij V., papež		Ljublj., Sv. Florijan	Jarenina
6	Četrtek	Vnebohod		Davča	
7	Petek	Stanislav, škof, muč.	St. Gotard	Kotlje	
8	Sobota	Prikazanje Mihaela	Smihel pri Nov. m.	Mežica	
9	Nedelja	6. pov. Gregor Nac.	Pogostno sv. obhajilo	Rakitna	Sv. Jakob, Slov. gor.
10	Poned.	Antonin, škof	Slomšek-Baragov proces	Javor pod Ljubljano	Sv. Danijel
11	Torek	Frančišek Hieronim	Lepo družinsko življenje. Molitev	Preserje	St. Ilj v Slov. gor.
12	Sreda	Pankracij, m. Ab., m.	Vdanost bolnih in trpečih	Kopanj	Guštanj
13	Četrtek	Robert Bel, Servac.	Skofje, duhovniki, redovniki	Kočevo, Mar. dom	Svečina
14	Petek	Bonifacij, mučenec	Izletniki in športniki	Fara ob Kolpi	Sv. Jurij ob Pesnici
15	Sobota	† Izidor, kmet	Ohranitev krstne nedolžnosti	Stara cerkev	Spod. Sv. Kungota
16	Nedelja	Binkošti. Jan. Nep.	Darovi Sv. Duha, Birmanci	Nova Oselca	Maribor, Sv. Alojzij
17	Poned.	Binkošti poned.	Naši misijonarji in misijonarke	Ljublj., frančiškani	Sv. Lenart v Slov. g.
18	Torek	Erik, kralj, muč.	Odvritev nesreč	Lesce	"
19	Sreda	† Peter Cel., p.	Spovedniki in dušni voditelji	Breznica	Sv. Rupert v Slov. g.
20	Četrtek	Bernardin S., sp.	Zakrknjeni grešniki	Dobrova	"
21	Petek	† Andrej Bobola	Duhovne vaje in misijoni	Jezerško, Sv. Ožbalt	Sv. Trojica, Slov. gor.
22	Sobota	† Julija, muč.	Letošnji novomašniki	Čatež pod Zaplazom	Negova
23	Nedelja	Sv. Trojica	Uničenje bogokletja	Krško, kapucini	Sv. Jurij v Prekm.
24	Poned.	Marija Pomočnica	Mar. Dev. — Slovencev Kraljica	Ljubljana, križanke	Crna
25	Torek	Gregorij VII., pap.	Naši izseljenci in preseljenici	Vič	Sv. Benedikt, Slov. g.
26	Sreda	Filip Neri, spozn.	Naša mladina. Izbira poklica	Tržišče	"
27	Četrtek	Sv. Rešnje Telo	Naša evarhistična obnova	Ljubno	Sv. Ana na Kremb.
28	Petek	Avguštin, šk., e. uč.	Cerkveni uredniki in govorniki	Sv. Helena	Sv. Jurij v Slov. gor.
29	Sobota	Magdalena Pac., d.	Spodobna ženska noša	Sv. Duh (Veliki trn)	"
30	Nedelja	2. pob. Ferdinand, sp.	Srečna zadnja ura. Umirajoči	Rateče-Planica	Sv. Bolfenk, Slov. g.
31	Poned.	M. Srednica, Angela	Uršulinke in zavodi. Umrli	Kranj	Marija Suezna

Odpustki za maj 1937.

1. Sobota, prva v m. Sv. Filip in Jakob. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razž., ter molijo p. n. sv. o.; 2. čl. dr. sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

2. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap.

3. Ponedeljek. Najdenje sv. Križa. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škap.

5. Sreda, prva v m. Sv. Pij. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J., če obiščejo br. c.

6. Četrtek, prvi v m. Vnebohod. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. Dalje p. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odp. rimskih postajnih cerkva; gl. seznam odp. za veliko noč v 3. št. »Bogoljuba«; 2. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 3. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 4. čl. Marijine dr.; 5. čl. škap. br. karm. M. b. v br. ali žup. c.; 6. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 7. čl. dr. kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine. — V. o.

7. Petek, prvi v m. P. o.: 1. Vsem, ki prejmejo spravno sv. obh., nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. S. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večera. — Kdor opravlja pred binkoštni ali v osmini praznika devetdnevnic na č. Sv. Duha za zedinjenje sv. Cerkve dobi vsak dan. odp. 7 let in 7 kvadrant, enkrat pa p. o. pod navadn. pogoji.

8. Sobota. Prikazen sv. Mihaela. P. o. čl. br. za duše v v. danes ali v osmini.

13. Četrtek, Sv. Peter Regalat. P. o. istim kakor 17. dan

16. Nedelja. Binkošti. P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 3. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 4. čl. br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo br. ali žup. cerkev; 5. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 1. dan; 6. istim kakor jutri. — V. o. — Glede devetdnevnic gl. 7. dan maja. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odp.

17. Ponedeljek. Sv. Paskal. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

18. Torek, Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor večera.

19. Sreda. Sv. Ivo. P. o. istim kakor 17. dan.

20. Četrtek. Sv. Bernardin. P. o. istim kakor 17. dan.

23. Nedelja. Presv. Trojica. P. o. istim kakor 17. dan. — V. o.

24. Ponedeljek. Marija pomočnica. P. o. br. N. Lj. G. vedne pomoči.

27. Četrtek. Presv. Rešnje Telo. 200 dni odp. vsem, ki prejmejo sv. obh. in gredo za procesijo. — P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. danes ali v osmini pod pogoji kakor 6. dan; 2. čl. br. za duše v v.; 3. čl. br. sv. Družine; 4. vsem, ki prejmejo sv. z. in obiščejo cerkve, v kateri je ustanovljena r. v. br.; 5. istim kakor 17. dan. — V. o.

29. Sobota. Sv. Magdalena Paeliška. P. o. čl. škap. br. karm. M. b.

30. Nedelja, zadnja v m. Sv. Ferdinand. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmoliijo r. v.; 2. istim kakor 17. dan.

31. Ponedeljek. N. Lj. Gospa presv. Sra. Sv. Angela. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. danes ali v osmini v br. c.; 2. istim kakor 17. dan, kjer se ta dan obhaja spomin sv. Angele.

Za pomlad in poletje

priporoča

F. I. GORIČAR, Ljubljana

Sv. Petra cesta 29 in 30

veliko zalogo blaga za boljše in vsakdanje moške in ženske obleke, kakor tudi izgotovljene damske kostume in plašče, volnene in svilene obleke, vsakdanje obleke od Din 48.— naprej, bluze od Din 28.—, predpasnike od Din 16 — kakor tudi vse vrste perilo, nogavice, dežnike, ročne torbice itd.

Pri nakupu dobite na vsakih Din 100.— lep robček, ako se sklicujete na ta oglas.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

HERSAN

čaj

Vam pomaga, da zadobite zopet ZDRAVJE s pomočjo zdravilnih lastnosti bilja.

Ne bodite sami sebi sovražnik!

Bolezni pri MENI in BOLEČINE ob MESEČNEM PERILU (menstruaciji) ublaži HERSAN čaj.

Ali Vas ovira DEBELOST?

Bi bili radi VITKI? Tedaj uporabljajte HERSAN čaj.

Zakaj trpite bolečine REVMATIZMA in PROTINA, ako to ni potrebno. HERSAN čaj je sredstvo, ki Vam more olajšati muke.

HERSAN čaj pomaga pri ARTERIOSKLEROZI in HEMOROIDIH (zlati žili).

Ali res še ne veste, da je HERSAN čaj dobro sredstvo pri BOLENJU ŽELODCA, JETER in LEDVIC.

HERSAN čaj se dobiva SAMO v IZVIRNIH ZAVOJIH v vseh lekarnah.

ZAHTEVAJTE brezplačno BROŠURO in VZOREC od:

»RADIOŠAN«, ZAGREB, Dukljaninova ulica 1

Reg. št. 19834/33

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 8623

Dr. Franc Derganc
šef-primarni kirurg, št. v p.
Ordinira: 11.—1.

Agitirajte za Bogoljuba!

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

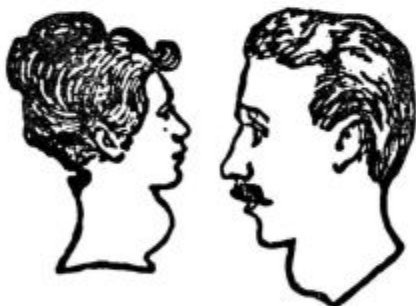
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Nove vloge vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi po 5%

Golša, nabrekel vrat

je obolenje ščitne žleze, ki se mora pravočasno zdraviti, ker se sicer delovanje tega važnega organa v svoji funkciji kot zaščita proti strupom vse preveč preprečuje, zaradi česar lahko nastopijo neprijetni, a čisto tudi nevarni pojavi.

Zdravniška znanost je dognala, da so soli, ki vsebujejo jod, pri raznih oblikah golše izredno učinkovite. Številni bolniki so ugotovili z uporabo našega zelo preprostega

domačega zdravljenja s pitjem

nagel, zadovoljiv povsem neskodljiv vpliv na bolezen. Vsakdo, ki je bolan na golši, ima nabrekel vrat, otečene žleze, naj zahteva našo knjižico, ki jo vsakomur

popolnoma brezplačno

pošljemo. Zadostuje dopisnice. Poštno zbiralno mesto.

Ernst Pasternack, Berlin S. O.

Michaelkirchplatz 13, Abt. P. 116

Veselje

boste imeli z
lepo in solidno
izdelanimi stoli
iz tovarne

Din 22.-

Remec-Co.

Kamnik

A & E SKABERNE

LJUBLJANA, MESTNI TRG 10

Linolej, volneno blago za moške in
ženske obleke, šifon itd.

Birmanska darila

po nizkih cenah priporoča

J. Vilhar, urar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36
pri Zmajskem mostu

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

PORAST NOVIH VLOG
OD 1. DECEMBRA 1936
DO 1. APRILA 1937

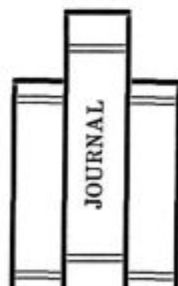
Din 17,000.000.—

*

JAMČI ZA VSE VLOGE

MESTNA
OBČINA LJUBLJANSKA

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

KAJ JE JERSEY?

Jersey označuje pleteno blago za damske obleke kakor tudi vse izdelke iz tega blaga, obleke, kostime itd. Ime je angleško in dokazuje izvor Jersey-blaga. Dokazuje pa tudi blagovno kakovost. Vse damske obleke, katere so angleškega izvora, so brezdvomno zelo praktične in elegantne. Tudi se dama s tako obleko lahko pokaže v vsaki družbi. Po izložbah inozemskih vele mest se vidi v zadnjem času vedno več damskih oblek iz pletenega blaga. Zadnje čase se je mnogo odličnih, ve-

log in niso samo moderne, marveč tudi take, da izdrže tudi najhujšo rabo dnevne noše. Barve so skrajno stalne, to pomeni, da se obleke tudi lahko perejo, ne da bi obledele. Končno pa ripomnimo, da je pleteno blago dovolj prožno (elastično); če tedaj šivamo obleke z navadnimi šivalnimi stroji, ki delajo čvrste šive, se često zgodi, da šivi popokajo ali pa da se pleteno blago iztrga. Tivar Jersey-obleke se šivajo s specialnimi stroji, šiv teh strojev je prav tako prožen kot pleteno blago.

likih in modernih trgovin že samo za to vrsto blaga specializiralo. Pri nas smo imeli do sedaj večinoma iz inozemstva uvoženo blago.

Sedaj se je lotil te zadeve Tivar in je vzel stvar v svoje roke. Naročeni so najmodernejši stroji in bo tudi na tem polju Tivar izpeljal svojo nalogo po njegovem znanim principu »od vlakna do gotove obleke«. Tudi tukaj omogoča to načelo z malo denarja največ in najboljše nuditi. Tako stojimo pred izpolnjenim vprašanjem, kaj so Tivar Jersey obleke. To so obleke za dame in dekleta, ki so narejene iz pletenega damskega blaga, prvovrstnega materiala. Blago je enobarvno in tudi bogato vzorčasto, je dovolj elastično in se vsled tega jako lepo nosi. Barvanju tega blaga se posveča največja pozornost in skrb. Barve se izbirajo iz najnovejših modnih pred-

Zato se sploh ne more zgoditi, da šiv počni ali da se iztrga blago iz šiva. To lastnost imajo le redke iz inozemstva uvožene obleke. Tivar Jersey blago se, kakor smo že rekli, zelo lepo nosi, zato ga lahko uporabite za vse vrste damskih oblek in jih nosite za vsako priliko. Ker je blago enobarvno in tudi pestro vzorčasto, je isto mnogostransko uporabno. Tivar torej izdeluje enostavne športne obleke za dom in cesto, za šport, izlete, popoldanske obleke za obiske in družbo, poletne kostime in kompleje zelo lahke in praktične, ljubke obleke za deklice za šport in šolo. Najbolje boste storili, če kmalu vstopite v najbližjo Tivar prodajalno in si ogledate popolnoma neobvezno nove Tivar-Jersey-obleke. Sami se boste prepričali, kako lepe, praktične in kar je glavno, kako poceni so Tivar Jersey-obleke.

Udobnost in eleganca.

Za občutljive noge udobne baržunaste čevlje z nizko peto.

59.-

Za družbo nosite baržunaste čevljiške z visoko peto, okrašene z lakom.

V pisarno, urad in trgovino nosite baržunaste čevljiške s srednjo peto.

59.-

Praktični in udobni baržunasti čevljiški kombinirani z lakom.

Floria